

סדר
ההולדת
החובה
ברסלב

סדר הדלקת נרות • זמירות ופיוטים • מקורות הנענים • תורות הלכות, שיחות ותפילות
מאוצרותיו של רביה"ק הנגמ"ח זיע"א • פיוטי זאת תעבה מלודים בשיחות ומקורות מכתבי אב"ש

מגדת שני מאת
'האורידי הנח החוץ'
לקראת קיבוץ שבת חטיבה תשפ"ד

מתוך זמירות ברסלב ליום השבת קודש, ולהגני ומערי ישראל
שבעורדי"ת יצא לאור בימים הקרובים

מעשה שחייה
ברמים בודהי שהניל

ליקושי הלכות לחנוכה

זוהו בחינת: מזמור שיר חנכת הבית לדוד - שאומרים בכל יום קדם התפלה, שמדבר מכל אדם בפרטיות מגדל הישועה הנפלאה שהושיע לו ברחמיו, ובתוך כך מבקש הרבה על להבא, שמזה מדבר כל המזמור הזה, כמו שכתוב: ארוממך ה' פי דליתני וכו', ה' אלקי שועתי אליך ותפאני ה' העלית מן שאול נפשי חייטני מירדי בור - כי בודאי מאחר שאחר כל מה שעבר על האדם עד אותו היום, ואותו השעה עזרו השם יתברך שהוא מעטף בטלית ותפלין, ועומד להתפלל לפני בוראו יתברך, בודאי צריך תכף להודות לו יתברך ולברכו על כל החסד הזה ולומר בשמחה: ארוממך ה' פי דליתני וכו' ה' העלית מן שאול נפשי וכו'. כי הלא אף על פיריכן אני עומד עתה מעטף בטלית ותפלין, בלבושין ובתרוין דמלכא, להתפלל לפני בוראי מלך מלכי המלכים הקדושי ברוך הוא.

וזוהו זמרו לה' חסידיו וכו' - הינו, אם עם כל זה מעצם נשמויות, אין לי דעת לומר לפניו יתברך על גדל חסדו הזה, על זה הוא מעורר החסידים, שהם הצדיקים אמתים, שהם יזמרו לה' ויודו לזכר קדשו על עצם החסד והישועה הזאת, שברחמיו יתברך הוא מקרב מרחקים כאלה להעלות משאול נפשם וכו', כי כל עקר התקרבות הרחוקים הוא עלידי אלו הצדיקים על פני מזכיר שהם יזמרו לה' וכו', כי רק הם יודעים נפלאות החסד הזה שאי אפשר לשער במוח. וכן הולך כל המזמור - כי רגע באפס חיים ברצונו וכו'.

ואחר כך מדבר מכל הנ"ל, שעדין אנו צריכים לישועה רבה כנ"ל. וזוהו ואני אמרתי בשלוי כל אמוט לעולם ה' ברצונך העמדת להררי עז חסרתת פניך הייתי נבהל - הינו כל הנ"ל, שחלילה למעות כאלו כבר נתקרב בשלמות והישועה בשלמות, כי עדין צריכין לצפות לישועה הרבה, שזוהו כל ענין ואני אמרתי בשלוי כל וכו', כמבאר למען. ועליכן אליך ה' אקרא וכו' מה בצע בדמי וכו' שמע ה' ותנני וכו'.

ותכף חוזר אל השמחה וההתחזקות ואומר: הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאזני שמחה. כי העקר לחזור בכל פעם אל השמחה וכנ"ל, כי תכף כשיודע רחוקו צריך לזכר רבוי רחמיו יתברך לקרב ולא לרחק, כי גם ההתרחקות הוא התקרבות, כי כל ההתרחקות הוא כדי שיתלו עיניו למרום, כי השם יתברך חפץ ומתאוה לתפלת ישראל, ורוצה שיבקשו ויתפללו לפניו יתברך בכל פעם על כל דבר.

וזוהו שפים למען יזמרך כבוד ולא ידם וכו'. כי השם יתברך משיפע הישועה בכל פעם בכל יום ויום, למען יזמרו לו תמיד מחדש בכל יום, בבחינת למען יזמרך כבוד ולא ידם ה' אלקי לעולם אודך - כדי שיתבוננו חסדיו בכל עת ובכל יום מחדש בבחינת "חדשים לבקרים" וכו' שעל ידי זה לעולם אודך, כי הכל לטובה, כי אי אפשר להשפיע החסד

בפעם אחת, רק עלידי שניצפה לישועה ונתפלל לפניו בכל עת, עד שמשפיע לנו חסדו, ובכל פעם צריכים להודות על העבר ולבקש על להבא, שכל זה הוא בחינת למען זימרה כבוד ולא ידם, כי זהו כבודו יתברך - בשמתפללין אליו בכל פעם על כל מה שחסר לו. וכמו שפתיב: "וקראני ביום צרה אחלצך ותכבדני".

וזוהו ה' אלקי לעולם אודך - 'לעולם' ודאי, כי זה כל שעשוע עולם הבא, להודות לו ולברכו תמיד לעולם ועד, כי אז נבין עצם נפלאות החסדים שעשה עמנו בכל יום לשאר על עמדתו להנצל מנפילות פאלה, כמו שנפלו מי שנפלו בדורות הראשונים, כמו שהזכירו שם: 'אבותינו שהיו במקום הזה' וכו', שהכל היה עלידי נפילות, רחמנא לצלן, וכן בכל דור ודור, ובפרט בדורות אלו שנמצאו נופלים, רחמנא לצלן, שאי אפשר לבאר להיכן נפלו, רחמנא לצלן, ועל זה צריך כל אחד להודות בכל יום כנ"ל. ודיקא כל מה שמרגיש רחוק - יותר צריך להודות יותר וכו' ואי אפשר לבאר הכל בכתב, והחפץ באמת יבין מדעתו ויצרף לזה כל מה שנאמר בברכיני בענין זה במקום אחר, והכל יהיה לקרב ולא לרחק בבחינת "שלוש שלום לרחוק ולקרוב" הנ"ל:

ועל־כן אומרים כל זה במזמור שיר חנכת הבית שהוא בחינת חנכה, כי עקר הישועה והתקנה הוא בגין בית־המקדש שהוא המקום שראו אבותינו מרחוק, ששם כל תקוננו, כי שם כל התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, ובעבודתנו בעמק הגלות צריכין בכל יום להמשיך על עצמו בחינת חנכת הבית, כי כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית־המקדש בימיו, ועל־כן כל אחד כפי מעט הדעת והמחשבה שישם יתברך מאיר עליו בחסדו בכל יום, בבחינת "חדשים לבקרים" וכו', כמו כן נמשך עליו בחינת קדשת חנכת הבית ועל־כן אומרים מזמור שיר חנכת הבית בכל יום, ומזכירין בו כל הנ"ל שהוא בחינת "שלוש לרחוק ולקרוב" הנ"ל, שכל זה בחינת חנכה וכו' ל':

ועל־כן נקרא 'חנכה', לשון 'חנך', בחינת חנכת הבית־המקדש, כי לא די שלא החריבו עבודת בית־המקדש, אף גם זכינו עלידי תקף הנסים להמשיך תקון כזה - לעשות חנכה בכל שנה ושנה, דהינו שאנו זוכין בתוך תקף הגלות הזה, להתחיל גם עתה לחנך הבית־המקדש, כי בזה שאנו עושין בימי הגלות חנכה שהם ימי הודאה, דהינו שאנו מודים ומשבחים אותו יתברך על גדל הנסים שעשה עמנו עד הנה, שהיה לנו כח להתקיים עד הנה, ואנו בטוחים עלידי־זה, כאשר עד הנה עזרונו רחמיו - כן ישמע תפלותינו וצעקתנו תמיד עד אשר יגאלנו גאלה שלמה ויבנה בית מקדשנו, עלידי־זה בעצמו אנו ממשיכין בחינת בגין בית־המקדש, כי עקר הגאולה ובגין בית־המקדש יהיה עלידי־זה, עלידי תפלותינו וצעקתנו כידוע [וכמו שכתב רבנו ז"ל (בסימן ב) על מאמר רבה בר

בר חנה "כך חם אתה הפיך" וכו']. וכל צעקותינו ותפלותנו שאנו מתחזקים עדין לצעק ולהתפלל להשם יתברך הוא רק עלידי בחינת הנקבה, עלידי בחינת תודה כנ"ל על ידי שאנו מודים על העבר וכו' כנ"ל. נמצא, שגם עכשו אנו מחנכים את הבית המקדש בחנכה, כי עקר בגין בית המקדש במהרה בימינו, יהיה עלידייזה, עלידי שאינו לבחינת תודה והודאה גם עתה בתקף הגלות, שאזו בחינת חנכה, כנ"ל.

וכמו כן הוא בכל אדם ובכל זמן, שעקר החנוך לעבודת הבורא יתברך הוא עלידי בחינה זאת - בחינת תודה והודאה שהיא בחינת חנכה, כי לפי מה שעובר על כל אחד ואחד, כפי מה שיודע בנפשו רבוי היסורים והצרות מתאות היצר הרע ומהפגנסה וכו' וכו', רחמנא לצלן מעתה, בודאי היה קשה להתקיים עד שזוכה לגאולה שלמה, דהינו שיהיה איש בשר בראוי שאזו בחינת גאולה שלמה. ועליכן באמת כמה וכמה התחילו ונפלו, ויש שהאריכו בעבודתם ימים ושנים אבל אחר כך לא יכלו לסבל מריחות הכבודות של הבעל דבר, ונפלו כל אחד כמו שנפלו, רחמנא לצלן. אבל מי שחפץ באמת לאמתו לחוס על חייו, עקר קיומו עלידי בחינה הנ"ל, שבכל מה שעובר עליו, יהיה איד שיהיה, אפלו אם הוא שיהיה בעצמו החיוב מאד במעשיו שאינם טובים וכו', אף על פיריכן אין אדם, אפלו הגורע שבגורעים, שאין הקדוש יתברך הוא גומל עמו חסדים נפלאים בכל יום, כמו שתקנו לנו לומר בכל יום: נודה לך וכו' על נסיד שבכל יום וכו' ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת וכו', ובודאי דברי רבותינו ז"ל פנים ואמתים, וצריכין אנחנו בלנו להאמין בזה מאד, שבודאי השם יתברך עושה עם כל אחד ואחד נסים ונפלאות וטובות בכל יום ובכל עת וישעה, ואם ירצה להסתכל - יראה הרבה בעיניו ויזכר את עצמו היטב כמה מעלות טובות למקום עליו.

וכבר אמרנו כמה פעמים, שכל מה שזכה האדם לאיזה מצוה ולאיזה נקדה טובה - בודאי אינו נאכד לעולם, ועל זה תקנו לנו לומר בנשמת: אלו פיני מלא שירה וכו', כי אין כל העולם כולו עם כל תאוותיו ויסוריו והכליו, כדאי כנגד נקדה אחת של מצוה אחת שכל אחד מישראל זוכה בכל יום. וצריך להרגיל את עצמו, שבכל מה שיעבר עליו, יהיה איד שיהיה, יזכיר את עצמו בכל עת הטובות והנפלאות שעשה השם יתברך עמו עד הנה. ועלידייזה יתחזק לצעק ולהתפלל להשם יתברך תמיד, בבחינת מודה על העבר וצויעק לעתיד לבא, ועלידייזה יזכה סוף כל סוף לגאולה שלמה - לשוב להשם יתברך באמת, שאזו בחינת חנכה, כנ"ל.

ועליכן נקרא חנכה, כי עלידי בחינה זאת דיקא מתחנכין בעבודת ה' כנ"ל, כי כל הטוב שהאדם עושה בימי קטנותו, דהינו כל זמן שאינו זוכה לדעת שלם לעבודת השם יתברך כראוי, שאז אפלו אם הוא גדול בשנים נקרא קטן מחמת קטנות הדעת. וכל העבודה שבמימים אלו, אף על פי שאין לה שלמות גמור, אף על פיריכן היא טובה ויקרה מאד

אצל השם יתברך, כי כל העבודה הזאת היא בחינת חנוך ממש, כמו שמחנכים את הקטן שיאמר איזה ברכה ויהיה לבוש בציצית וכו', וכל שאר עניני חנוך הקטנים שהוא מצוה גדולה מאוד. אף על פי שהקטן עושה אחר כך מעשה נעוה וקטנות, אף על פי כן כל תנועה ותנועה שהוא ציית את אביו - יקר מאוד בעיני אביו ובעיני השם יתברך, מחמת שעל ידי זה הוא מתחנך בעבודת השם יתברך, כמו כן הוא ממש אפלו באדם גדול, כל זמן שאינו זוכה לשלמות הראוי, אפלו אם הוא רחוק כמו שהוא רחוק, אף על פי כן כל נקדה ותנועה של הקדשה יקרה מאוד, כי הוא בחינת חנוך. ועקר החנוך על ידי ההודאה על העבר שעל ידי זה מתחזק לצעק להבא כנ"ל. ועל כן נקרא 'חנכה', וכנ"ל

יורה דעה, הלכות כלאי בהמה הלכה ד, ט

גם הדלקת נר חנכה משתשקע החמה, זה רמז שעקר המשכת אור התורה שהוא אור העצות - הוא ביותר לאחר הסתלקות הצדיק האמת, שהוא הרבי האמת. כי אז אחר הסתלקותו הוא בחינת שקיעת החמה, כמו שדרשו רבותינו ז"ל (קדושין עב:) על פסוק "וירח השמש ובא השמש" (קהלת א, ה) - עד שלא שקעה שמשו של עלי וכו'. נמצא, שהסתלקות הצדיק הוא בחינת שקיעת החמה. ואז דיקא צריכין להתגבר מאוד מאוד לעסק ולעין היטב בחדושי תורתו הקדושה, שהם כלם עצות נוראות והתעוררות נפלא להתקרב אליו יתברך, ולילך על ידיו ועל רגליו להתקרב להחברים, להשרידים אשר ה' קרא (יואל ג, ה), שזה בחינת הישיבה הקדושה, כדי לחתור ולגלות העצות עמקות מתוך גדל החשך, מה שצריך כל אחד לפי בחינתו בכל יום ובכל עת:

ליקוטי הלכות, חושן משפט, הלכות נויקין הלכה ה, מ"ה

ומנותר קנקנים

הארת אור החנוכה מאוצר רביה"ק הנמ"ח זיע"א
ע"פ הספה"ק 'אוצר היראה'

האמת בעולם ולברר נשמותינו מבחינת השקר של היכלי התמורות - שמשם כל הבלבולים והספיקות בעבודת ה'. וע"כ צריכין לכוון בהדלקת נר חנוכה שנוכה להמשיך ע"י זה אור האמת בעולם ולהתקרב לנקודת האמת תמיד.

(ברכות השחר, ג)

ד. בחנוכה ממשיכין כל אחד בביתו - קדושת נרות המנורה שהם בחינת תוקף הרצון דקדושה שנמשך ע"י צדיקי אמת בחינת משה שעל ידי זה מדליקין ומאירין כל נפשות ישראל באור גדול בחינת נר ה' נשמת אדם ע"י תוקף הרצון דקדושה שיש לכל אחד מישראל שזה מאיר לו בכל מיני חושך ואפילה ומצילו משטף מים רבים.

(ברכות השחר ה' מח)

ה. תוקף הנס של חנוכה הוא להכניע מלכות יוון הרשעה שמתגברת בכל פעם - כי יש בחינת בגדים צואים "שהם בחינת יוון מצולה" המתדבק מאוד באדם בכל עת ומהם נמשכים כל המניעות והעיכובים בעבודת ד' ולגודל התגברותם כמעט אפס תקוה חו' כי הם אומרים: כתבו לכם על קרן

א. הדלקת נר חנוכה הוא בחינת המשכת השגת אלוקות ע"י צמצומים שמשם עיקר הדלקת כל האורות והנרות דקדושה - ואפילו אם הוא כמו שהוא. (השכמת הבוקר ד', י')

ב. חנוכה ופורים הם בחינת מצוות ביקור חולים - כי עיקר מצוות ביקור חולים מחמת שהחולה שוכב על מיטתו ואינו יכול להתהלך בחוץ ע"כ צריכין לילך לביתו לשמשו ולסעדו. כי גם השכינה כביכול היא למעלה מראשותיו של חולה כדי להחיותו מאור פניה. וזה בחינת חנוכה ופורים שנתייטדו בימי גלותנו שאנו חולים ונדכאים ואין יכולים לעלות לבית המקדש על כן חמל עלינו בעל הרחמים והוסיף לנו ימים קדושים אלו שהם דווקא בימי החול בחינת ימי הגלות ואע"פ כן ה' יתברך מאיר פניו אלינו בימים אלו לכל אחד בביתו.

ג. עיקר הנס של חנוכה שנכנעה מלכות הרשעה שהיא בחינת השקר, עבד, זוהמת הנחש. ומתגבר מלכות דקדושה שהיא בחינת בן המלך האמת וזה עיקר מצוות הדלקת נר חנוכה - להדליק אור

האורות העליונים ומשם נמשך אור הקדוש והנפלא של נר חנוכה הקדוש. (ברכת המזון ד' ט' י"ז)

ה. ימי חנוכה הם ימי הודאה בחינת שעשוע עולם הבא - ואז ממשיכין השמחה מקץ האחרון - שלמות הגאולה ונר חנוכה הוא בחינת השמחה שזוכין ע"י שמברכין הקדושה מהיכלי התמורות עד שזוכין להמשיך אור השמחה ממקור השמחה - בחינת נר חנוכה מוסיף והולך. ועיקר אור של כל האורות שבעולם נמשך מגדולי הצדיקים שהם בחינת משיח עוסקים בזה להעלות נפשות ישראל מהיכלי התמורות והקליפות - שעיקר התגברותם הוא ע"י עצבות והצדיקי אמת ממשיכין השמחה ממקור השמחה גם על הנפשות החלושות והירודות ביותר - וע"י זה עולין מהיכלי התמורות וזוכין לשמחה בשלימות יתר. (ברכת הודאה ה' י"ט - כ"א)

ט. עיקר שלימות השמחה הוא שצריכין להפך היגון והאנחה לשמחה שע"י זה עיקר הבירור מהיכלי התמורות וכ"ז זוכין ע"י בחינת האמת - כי לפי נקודת האמת שבלב כל אחד בוודאי ראוי לו לשמוח מאוד בשעת עשיית איזה מצווה. (שם, כ"ט)

י. מבואר בכוונות חנוכה שצריכין לכוון בכל לילה מידה אחת מי"ג מידות הרחמים עד היום השמיני

השור שאין לכם חלק באלוקי ישראל חס ושלום ועיקר הנס והישועה להנצל מהם נעשה ע"י הכהנים בחינת צדיקי אמת שעוסקין בתורה בקדושה גדולה כ"כ עד שמעוררין ומאירין נשמות ישראל - עד ששכין בתשובה ומתגברין גם - כן לעסוק בתורה הקדושה וע"י זה זוכין להיטהר מכל הבגדים הצואים וזוכים לבגדים לבנים - שהוא בחינת אור החנוכה. (בציעת הפת, ה)

ו. בכל דור ובכל זמן מתגברת מלכות השעה לבטל אותנו מעבודתו יתברך ועיקר התגברותם ע"י תאוות רעות שהם אהבות נפולות הבאים משבירת כלים וע"כ עיקר הכנעתם ע"י הצדיק האמת שהוא בחי' נקודה הקדושה של כלל ישראל ששם שורה אור אהבה דקדושה וע"י זה נתבטלין כל האהבות הנפולות ונתקן הכלים וע"י זה ממילא נתבטל מלכות הרשעה. (ברכת המזון, ג)

ז. הסטרא אחרא בחינת מלכות יוון מקנאת מאוד בהתפארות שד' יתברך מתפאר בנו על ידי קיום התורה והמצוות מתגברין בכל דור ודור... רק שהצדיקים שבכל דור עוסקים לקרב את ישראל לאביהם שבשמים ולהגדיל ולהוסיף אור ההתפארות. ואז כשמדליקין אור ההתפארות שה' יתברך מתפאר בעמו ישראל אז מאיר אור גדול בכל העולמות ונדלקים כל

ע"י אמונת חכמים. וגם כמו שהחנינוך הוא ע"י דבר קטן וקל כמו כן ע"י זה מתחנכין בעבודת ה' וזוכין לאמונת חכמים. (שבת ו')

יב. מה שנעשה הוא שייעשה וכמו שבימי החשמונאים הכניעו את מלכות יוון כמו כן נעשה בכל דור ועיקר הכניעתם הוא ע"י אריכת הנשמה שהוא בחינת רוח חיים שמקבלין מהצדיק שזכה לברר ה-ד' יסודות עד שאין להרע שום אחיזה בו והוא כולו טוב וע"י זה יכול לירד לתוך הצינורות של הרשעים ולהכניעם במקומם. וכשגברו החשמונאים והכניעו מצאו פח אחד של שמן מחתום בחותמו של כהן גדול שהוא בחינת הצדיק שהשמן (הדעת) שלו חתום בקדושה גדולה ואין להרע שום אחיזה בו. וזהו בחינת נר חנוכה שאנו ממשיכין על עצמנו אור הצדיק האמת שיכול לרדת למקום הסטרא אחרא ולהכניעה שם במקומה. (וזהו שמדליקין נר חנוכה למטה מ' טפחים וברשות הרכים וכו') (חנוכה ב')

יג. עיקר כוח מלכות הרשעה הוא ע"י עזות דסטרא אחרא וצריכין להתגבר בעזות דקדושה כנגדם וזה בחינת תוקף הנס של חנוכה שנתן ד' יתברך כוח בלב מתתיהו ובניו והתגברו בעזות דקדושה גדול כזה עד שחמישה אנשים מישראל עמדו כנגד המון רב והכניעו

שאו נמשך מידת "נוצר" ובו נכללין גם שאר התיקונים עד "ונקה" - כי עיקר ההתלהבות אור נקודת האמת עד שיכלו וישרפו כל הסטרא אחרא בחינת אלופי עשיו. וכל זה זוכין רק על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף אש אשר רוח בו. וברוחו הקדוש יכול לנפח העפרוריות בחינת עצבות מלב כל אחד מישראל עד שיתלהב אור נקודת האמת שבליבו וע"י זה מכליין ושוּרפין כל אלופי עשיו. ועיקר הארת התלהבות האמת שמאיר הצדיק בחינת יוסף העיקר הוא הארת הרצון שהאמת יאיר בלבבו תמיד עד שיכסוף וישתוקק תמיד לד' יתברך ולתורתו ולצדיקיו האמיתיים ברצון חזק מאוד שזה העיקר כמבואר במאחר. (שם ל"ד - ל"ז)

יא. עיקר התגברות מלכות יוון הרשעה שעמדו על ישראל להשכיחם תורתך הכל ע"י פגם אמונת חכמים כי כל העוסקים בחכמות חיצוניות שנקרא חכמות יוון עיקר כפירתם באמונת חכמים וזה בעצמו נס חנוכה שאע"פ שטמאו כל השמנים אע"פ כן נשאר עדיין מעט שמן שלא היה בו להדליק אלא יום אחד ודלק שמונה ימים בחינת ומנותר קנקנים נעשה נס לשושנים. היינו מהנקודה טובה של שכרי אמונה שנשאר אצלו, ע"י זה נתקן אמונתו בשלימות. וע"כ נקרא חנוכה מלשון חינוך כי עיקר החינוך בעבודת ה' הוא

טז. עיקר אור נר חנוכה זה בחינת העצות העמוקות שמתגלין מתוך עומק החושך וזהו מעלת שלימות העצות האמיתיות שמגלין צדיקי אמת ומאירין בלב בני האדם עצות אמיתיות איך לזכות להתקרב לד' יתברך. (גניבה ה')

יז. מלכות יוון הרשעה בחינת הקליפה והסטרא אחרא שמתגברת ורוצה

להפיל את האדם לבחינת שינה שהוא הסתלקות כל השבעים פנים של התורה ועל כן טמאו כל השמנים. ונעשה נס והדליקו המנורה - שהיא ז' נרות דהיינו שהחזירו כל הע' פנים של התורה וכל זה בכוח סיפורי מעשיות של שנים קדמוניות ועל כן נקבעה מצווה זו לדורות כי ע"י שאנו מדליקין המנורה ממשיכין הארה מסיפורי מעשיות של שנים קדמוניות וע"י יכולים להתעורר מהשינה ואפילו מי שנפל מכל השבעים פנים של התורה יכולים לעוררו ע"י פרסום הנס של מעשה חנוכה.

יח. עיקר תוקף הנס שזכו להכניע מלכות יוון הרשעה היה ע"י דיבורים קדושים של תפילה ותחנונים וצעקות שהרבו אז מתתיהו ובניו - וע"כ קבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל כי עיקר התיקון ע"י דיבור של תפילה והודאה.

יט. כל ימי בית שני לא היתה גאולה שלימה כמו שאמרו חז"ל ועיקר החירות והגאולה של בית שני היה בבחינת רוח תשימו בין עדר ובין עדר שכיוון בזה יעקוב אבינו ע"ה ליתן רווח והרחבה בין צרה לצרה וקליפת יוון הרשעה רצתה לסתור את ההרחבה הזו ולחבר הצרות כדי שלא יוכלו ישראל להתקיים ח"ו וה' יתברך עשה לנו נס נפלא ונורא כזה שע"י זה קבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל. כי עיקר ההתחזקות בתפילה והחינוך בעבודת ד' הוא ע"י הדרך של תודה והודאה שממשיכין בחנוכה. (כלאי בהמה ד')

כ. האש של הדלקת נר חנוכה זה בחינת יראה כי היראה היא כאש בוערת - וטבע האש שמכלה ובחנוכה נעשה נס גדול ודלק שמן מועט לשמונה ימים ולא נשרף השמן ביום אחד כי זאת האש נמשכת מיראה קדושה שהיא בבחינת "יראת ד' תוסיף ימים" וזה בחינת נר חנוכה שהוא מוסיף והולך.

תפילות לחנוכה

ועזרנו ברחמיך הרבים, שנוֹכַח לְקִים מְצוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה בְּזַמְנֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת פְּרָאוּי בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה וּבִכְבוֹנָה גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה פְּרָאוּי. וְנִזְכָּה לְתַקֵּן כָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה שֶׁהֻזְכְּרָנוּ לְפָנֶיךָ עַל־יְדֵי מְצוֹת נֵר חֲנֻכָּה. וַיִּחַשֵׁב לְפָנֶיךָ קִיּוֹם מְצוֹתֵינוּ כְּאֵלוּ קִימָנוּהָ בְּכָל פְּרִטְיָה וְדִקְדוּקָיָה וּכְבוֹנוֹתֶיהָ וְתַרְי"ג מְצוֹת הַתְּלוּיִים בָּהּ. וַיֹּאֲרוּ לְפָנֶיךָ אוֹר קִדְשֵׁת מְצוֹתֵינוּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלֵם. וְנִזְכָּה לְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלֵם, עַל־יְדֵי קִיּוֹם מְצוּהָ זֹה. וְעַל־יְדֵי קִיּוֹם כָּל הַמְּצוּוֹת דְּאוֹרֵיתָא וְדַרְבְּנֵן שֶׁתִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקִים כְּלֵם בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה וּבְשִׁלְמוֹת גְּדוֹלָה, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם מֵאַתָּךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלֵם. וַיְקִים מִקְרָא שְׁכַתּוּב: "יְהוָה עִז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם". עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

(ליקו"ת ח"א י"ד)

וזכנו לְקִים מְצוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה פְּרָאוּי, בְּכָל פְּרִטְיָה וְדִקְדוּקָיָה וּכְבוֹנוֹתֶיהָ וְתַרְי"ג מְצוֹת הַתְּלוּיִים בָּהּ, וּלְקִים כָּל הַמְּצוּוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְבָרְכֶךָ, וְלוֹמַר הִלֵּל שְׁלֹם בְּשִׂמְחָה וְחִדּוּה רַבָּה וּבִהַתְּעוֹרְרוּת גְּדוֹל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה. כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים קִבַּעַת לָנוּ שְׂמוֹנֵת יְמֵי חֲנֻכָּה לְהוֹדוֹת וּלְהִלֵּל לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל שֶׁהֵם שַׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא. זָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקִים מְצוֹתֶיךָ בְּאַמַּת עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ בְּאַמַּת שַׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא תָּמִיד, שֶׁהוּא

הודאָה לַשְּׂמֵךְ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, וּבִפְרָט בְּיָמֵי הַחֲנֻכָּה הַקְדוֹשִׁים שֶׁהֵם יָמֵי הוֹדָאָה, עַד שְׁנוּכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיֶךָ בְּאַמְתּוֹ, וְלָדַעַת וּלְהַבִּיר אוֹתָךְ, וּלְהוֹדוֹת לָךְ, וּלְבָרְכֶךָ סֵלָה בְּאַמְתּוֹ לְעוֹלָם כִּי טוֹב. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ", וְנוֹכַח לְהַמְשִׁיךְ הַקְדָּשָׁה שֶׁל שַׁבַּת לְשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, עַד שְׁנוּכָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד פְּרָצוֹנֶךָ הַטּוֹב בְּאַמְתּוֹ:

אֲנֵי יְהוָה מֵלֵא מוֹשְׁאֵלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וְזָכְנוּ מְהֵרָה לְכָל מַה שֶׁבִקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, בְּאִפְן שְׁנוּכָה מְהֵרָה לְהִיּוֹת פְּרָצוֹנֶךָ הַטּוֹב בְּאַמְתּוֹ "לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא אֱלֹהִים אֵין עוֹד": מְזֻמּוֹר לְתוֹדָה הֲרִיעוּ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ. עֲבְדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרִנָּה. דַּעוּ כִּי יְהוָה הוּא אֱלֹהִים הוּא עֲשֵׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מֵרַעִיתוֹ. בְּאוֹ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה חֲצֵרוֹתָיו בְּתַהֲלָה הוֹדוּ לוֹ בְּרַכּוּ שְׁמוֹ. כִּי טוֹב יְהוָה לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ וְעַד דוֹר וָדוֹר אֲמוּנָתוֹ. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֵהַעוֹלָם וְעַד הַעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

(ליקו"ת ה"ב ב)

וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקַדְּשֵׁת חֲנֻכָּה, וְתַעֲזְרֵנוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה שְׁנוּכָה לְפַעֵל בְּקִשְׁתָּנוּ וּמוֹשְׁאֵלוֹתֵנוּ לְטוֹבָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הַקְדוֹשׁ, שְׁתַּמְחֵל וְתַסְלַח לְעוֹנוֹתֵינוּ וּלְעוֹנוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְתַעֲבִיר אֲשֵׁמוֹתֵינוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. "סֵלַח נָא לְעוֹן הָעַם הַזֶּה בְּגִדְלַ חֲסָדֶךָ, וּכְאֲשֶׁר נִשְׂאָתָ לְעַם הַזֶּה מִמְּצָרִים וְעַד הַנְּחָה". וְשֵׁם נֶאֱמַר: "וַיֹּאמֶר יְהוָה סֵלַחְתִּי בְּדַבְּרֶךָ". סֵלַח נָא מַחֵל נָא כִּפּוּר נָא עַל כָּל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ שֶׁחָטָאנוּ וְשָׁעִינוּ וְשִׁפְשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרֵנוּ עַד

היום הזה. "חַנְּנֵי אֱלֹהִים כְּחֶסֶדְךָ כְּרַב רַחֲמֶיךָ מִחַה פְּשְׁעֵי. הָרַב כְּפִסְנֵי מֵעוֹנֵי וּמִחַטָּאתַי טַהֲרֵנִי. הִסְתַּר פְּנֶיךָ מִחַטָּאֵי וְכֹל עוֹנוֹתַי מִחַה". וְנֹכַח עַל יְדֵי הַמַּחֲלִיחַ וְהַסְּלִיחַה שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים לְקַבֵּל עַל יְדֵי זֶה קִדְשַׁת יְמֵי הַחֲנּוּכָה הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם חֲנֻכַּת הַבַּיִת, וְנֹכַח לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ בְּיַמֵּי הַחֲנּוּכָה קִדְשַׁת הַבַּיִת הַמְּקוֹדֵשׁ.

(ליק"ת ח"ב ז)

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זַכּוּ לְקִים מְצוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנּוּכָה בְּזַמְנֵנוּ בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, וְעַל יְדֵי קִדְשַׁת הַמְצוּהָ הַזֹּאת נֹכַח לְעֵינַיִם פְּקוּחוֹת שֶׁתֹּאִיר עֵינֵינוּ וְתִזְכְּנוּ לְרֵאוֹת בְּאֵמֶת גּוֹדֵל שֶׁפְּלוֹתֵנוּ וּפְחִיתוֹתֵנוּ וְגוֹדֵל רוֹמְמוֹתֶךָ וְגִדְלוֹתֶךָ תִּתְבַּרְךָ, עַד שֶׁנֹּכַח עַל יְדֵי זֶה לְבַרֵּר וּלְזַכֵּךְ אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָּהּ שׁוֹם אַחֲזוּת הַכַּפּוּרִוֹת וּבִלְבּוּלֵי אֱמוּנָה רַחֲמָנָא לְיִצְחָן, וְעַל יְדֵי זֶה נֹכַח לְקַבֵּל מִמְּךָ כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת טוֹבוֹת וְחֶסֶדְךָ הַגְּדוֹלִים, וְיִקִּים בְּנוּ מִקְרָא שֶׁפְּתוּב לְהַגִּיד בְּבִקְרַח חֶסֶדְךָ וְאֱמוּנָתֶךָ בְּלֵילֹת, וְנֹכַח שֶׁתִּפְתַּח לָנוּ כָּל שַׁעְרֵי הַקְּדוּשָׁה עַד שֶׁנֹּכַח לְעַבֵּד אוֹתְךָ בְּאֵמֶת, וְיִקִּים מִקְרָא שֶׁפְּתוּב פְּתַחוּ שַׁעְרֵי וַיִּבֹא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֱמוּנִים, וְנֹאמֵר פְּתַחוּ לִי שַׁעְרֵי צְדָק אֲבֹא בָּם אוֹדֶה יְיָ, זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צְדִיקִים יְבוֹאוּ בוֹ, אֲמֵן בֵּן יְהוֹי רִצּוֹן.

(תפילות ותחנונים י)

וּבְכֵן תַּעֲזָרְנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל עֲלֵינוּ קִדְשַׁת יְמֵי הַחֲנּוּכָה בְּקִדְשָׁה וּבְמַהֲרָה וּבְשִׂמְחָה אֱמֵתִית, וְלִזְכוּת לְהַדְּלִיק בְּכָל יוֹם וְיוֹם

נרות של חנוכה כמו שצונו רבתינו זכרונם לברכה להתחיל ביום ראשון להדליק נר אחד ולהוסיף בכל יום נר אחד עד גמר שמונת ימי החנוכה, כי כבר הודעתנו על ידי חכמי הקדושים שעל ידי קדשת נרות של חנוכה על ידי זה אנו ממשיכים על עצמנו השגות אלקות על ידי הצמצומים שמשם עקר הדלקת כל האורות והנרות דקדשה בחינת לאמשכא משח רבות קדשא ולאדלקא בוצינין ולאנהרא שרגין.

ונזכה שימושך עלינו אור שמן משחת קדש בחינת התפלין הקדושים להאיר עלינו הארות השגות אלקותך בדרך גם ופלא, להאיר ולהדליק הנרות שבהם כלולים כל היחודים והמשכות השגות אלקות למטה, אפילו לנו, כמו שאנחנו מנחים בדיוטא התחתונה מאד שהוא בחינת למטה מעשרה, ועל ידי תקוני הנס של חנוכה נזכה גם אנחנו על ידי כח הצדיקים הגדולים במעלה שהם ממשיכין עלינו השגות האור העליון הזה גם במקומנו השפל, וירפאו אותנו מחלי הנפש אשר התגברה מאוד אשר כל אכל תתעב נפשנו והגענו עד שערי מות, כאשר אנחנו יודעים בנפשנו האך נתגבר עלינו חולי הנפש עד מאד, ובכל יום ויום נחלש נפשנו על ידי רבוי עוונותינו, רק אתה ברחמיך הרבים זכית אותנו בקדשת מצוה הנוראה הזאת של הדלקת נרות של חנוכה, שעל ידי מצוה זאת הצדיקי אמת מאירים וממשיכים אור השגות אלקותך אפילו עלינו החולים הגדולים מאד, וממשיכים את האור למטה בעמק חשכת גופנו מחמת מעשינו הרעים, ומאירים עלינו שנוכה לשום לב לדבריהם הקדושים אשר הם מחיים אותנו בדבריהם וממשיכים אור הקדש של נר חנוכה בעמק החשך.

וְאֹזְכָה לְהֵאֱמִין בְּזֶה וּלְקַיֵּם הַמְצוּהָ הַזֹּאת בַּקִּדְשָׁה, וּלְהֵאֱמִין שְׁבוּרָאֵי אֹזְכָה לְצֵאת עַל יְדֵי הַמְצוּהָ הַזֹּאת מִחֶשֶׁךְ לְאוֹר גְּדוּלָּה עַל יְדֵי זְכוּת צְדִיקֵי אֲמַת הַמַּאִירִים לְאָרֶץ וּלְדָרִים עֲלֶיהָ, וְיִקְוֶים בִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב גַּם בִּי אֲלֶךְ בְּגִיּא צְלָמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אַתָּה עִמָּדִי, כִּי אֵשֶׁב בַּחֶשֶׁךְ ה' אֹרֵר לִי, וְתִתֵּן בְּלִב צְדִיקֵי אֲמַת שְׁיִרְחֲמוּ עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְיִקְרְבוּ אוֹתֵנוּ בְּרַחֲמִים, וְיֹוֹרִדוּ עִצְמוֹם אֵלֵינוּ, וְיִמְשִׁיכוּ אֶת אוֹרֵם הַקְּדוּשׁ עֲלֵינוּ, וְיִגְלוּ לָנוּ גַם בֵּין הָאֲרוֹת הַשְּׁנוֹת אֲלֻקוֹתֶךָ יִתְבָּרַךְ וְעֵסְקוּ בַּתְּקוּנָנוּ וּבִרְפוּאוֹת נַפְשָׁנוּ, וְיִקְיִמוּ מְצוֹת בְּקוֹר חוֹלִים בְּנַפְשָׁנוּ שְׂיִבְקְרוּ אוֹתֵנוּ בְּכָל יוֹם וְיִחִיו וְיִשְׁכְּבוּ נַפְשָׁנוּ בְּכָל מִינֵי מַטְעָמִים טוֹבִים, עַד שְׁנוֹכָה לְשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֹמָה, לְקַבֵּל וּלְקַיֵּם כָּל הָעֲצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁהֵם נוֹתְנִים לָנוּ, וְהַכֵּל הוּא רְפוּאוֹת גְּדוּלוֹת לְנַפְשָׁנוּ, וְעַל יְדֵי זֶה נֹכַח לְהֵאֱמִין לְנַפְשָׁנוּ גַם בֵּין הָאֲרָה נִפְלְאוֹהַ הַשְּׁנָת אֲלֻקוֹת בַּחֲנִינֵת חֲנֻכָּה, וְנוֹכַח לְהַחֲיוֹת אֶת חֲכָמָתֵנוּ בַּקִּדְשָׁה וּלְקַבֵּל חַיּוֹת מֵאוֹר הַפְּנִים מִשְׁמַחַת הַמְצוֹת שְׁמַתְקַבְּצִין בְּשִׁלְשׁ רְגָלִים, וְנוֹכַח לְחַנְּכַת הַבַּיִת מִקְדָּשׁ שְׁשֵׁם אוֹר הַפְּנִים מֵאִיר. אוֹר פְּנִיךָ עֲלֵינוּ אֲדוֹן גִּשָׁא, אֲלֵקִים יְחַנְּנוּ וְיִבְרַכְנוּ סֵלָה, הָאִירָה פְּנִיךָ עַל עַבְדְּךָ, הוֹשִׁיעֵנִי בַּחֲסֶדְךָ, שְׁנוֹכָה עַל יְדֵי קִדְשַׁת נֵר חֲנֻכָּה לְהַמְשִׁיךְ אֶת אוֹר הַפְּנִים מִבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ לְהַחֲיוֹת אֶת הַמַּלְכוּת הַקְּדוּשָׁה וְעַל יְדֵי זֶה נֹכַח לְהַשִּׁיג הַשְּׁנוֹת אֲלֻקוֹתֶךָ, פְּנִיךָ הָאֵר בְּעַבְדְּךָ וּלְמַדְנִי אֶת חֻקֶיךָ וְיָדַע כָּל פְּעוּלָה כִּי אַתָּה פְּעַלְתָּהּ וְיִבִּין כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ וַיֹּאמֶר כָּל אִשָּׁר נִשְׁמָה בָּאֵפוֹ ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מוֹשְׁלָה.

וְזִכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לִתֵּן צְדָקָה, וּבִפְרֵט בַּיּוֹם הַחֲנֻכָּה, כְּדֵי שֶׁתֵּאֱדָר פְּנִיךָ בָנוּ, וְנוֹכַח לְקַבֵּל אוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שְׁנַתֵּן לְעֵנִים שְׂיִבּוּאוֹ לְתוֹךְ בַּתִּינוּ, וְעַל יְדֵי זֶה נֹכַח לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקֵי אֲמַת אִשָּׁר

הם מגלים ועושים צמצומים ופלאים פאלה באופן שיכול להאיר גם בן בנפשותינו הרחוקות מהקדשה מאד מאד עד שאין ראוי מן הדין לקרבנו, אף על פי בן הם מוסרים נפשיהם ועוסקים כל ימיהם לרחם עלינו ועל [כף] ישראל אפילו על הרחוקים לקרבם לה' יתברך, ומגלים בכל פעם צמצומים חדשים נפלאים באופן שיוכלו להתקרב כל מי שרוצה לקרב עצמו אל הקדשה, על בן רחם עלינו וזכנו להתקרב לצדיקים פאלו, ואתה תרחם עלינו ותבטל את המחלקת שנעשו בעונותינו על אלו הצדיקים שעוסקים בזה לקרבנו, אשר בשביל זה יש עליהם מחלקת אפילו מצדיקי עולם מחמת שמדת הדין מתלבש בהם מחמת תקף קדשתם של אלו הצדיקים ואינם יכולים לסבל העולם מחמת עונותיהם ומעשיהם שאינם הגונים, ואף על פי שהאמת הוא כן, אבל כבר הודעתנו שאין זה רצונך הטוב לרחק חס ושלום, אדרבא אתה רוצה שימליצו טוב בעדנו תמיד, אף על פי שאנחנו מלכלכים, אף על פי כן, אתה רוצה שירחמו עלינו אפילו על הגורעים שבגורעים, ומשיכו ויתקנו תקונים וילבישו את האור הקדוש בלבושים וצמצומים נפלאים פאלה עד שמאירים גם בנו האור הקדוש, וכן מוסיפים בכל יום ויום להוסיף אור וקדשה למטה בכל יום יותר ויותר, ומעלין בקדש כל הנפשות היורדות ומכניסין בהם השגות אלקות בצמצומים קדושים עד שיוכלו לרפאות כל החולים שבעולם, על בן רחם עלינו ובטל את המחלקת שעל אלו הצדיקים האמיתיים וזכנו להתקרב אליהם באמת, ועל ידי זה יבטלו מעלינו כל החרפות והבושות שבאו עלינו מחמת עונותינו, ויחזירונו בתשובה שלמה ויקרבנו להשם יתברך באמת.

(תפילות הבוקר ד')

שיחות וסיפורים

(שיש"ק, ד רנ"ב)

נהגנו אנשי שלומנו ללבוש בגדי שבת בעת הדלקת נרות חנוכה

בימי החנוכה היו נוהגים לרקוד מעט אחר מעריב, ובהרגלם בכל השנה, ולאחר מכן להדליק את הנרות

(שיש"ק, ד רנ"ג)

וזה בחינת נר חנוכה - לשון חנוך, שכל מי שרוצה לחנך עצמו בעבודת השם יתברך - יכול להמשיך "שמן משחת קדש" ולהדליק נר מאוד תודתם שגלו והמשיכו ממקום שהמשיכו, עד שכל אדם יכול למצא את עצמו בתודתם ושתאיר לו לנצח לצאת מאפלה לאור גדול.

וזהו בחינת מה שמדליקין נר חנוכה למטה מעשרה טפחים, כי ממשיכין האור העליון שהוא כלל כל היחודים שעולה נ"ר, ממשיכין עתה אותו גם למטה מעשרה טפחים, כמבאר בפונות (פ"ר ע"ן חיים חנוכה פרק ד). וזה בחינת 'פוק חזי גבורתא דמרדך' המבאר שם בסוף התורה הנ"ל (תורה י"ג - אשרי העם), דהינו שמגדל גבורת פח הצדיק - יש לו כח להעלות גם הנפשות הנמוכים מאד מאד בבחינת עבוד, אפלו מי שלא יצא עדין מחל אל הקדש אפלו כמלא החוט וכו', עין שם.

וזהו בחינת למטה מעשרה טפחים - ששם תכלית העשיה וקשה להאיר אור התורה לשם, אך על ידי תקף הנס של חנוכה שהוא נמשך בכל דוד ודוד בכל שנה ושנה, שהוא בחינת התגלות התורה של לעתיד - שהמשיכו הצדיקים הגדולים בני עליה האמתיים, על ידי זה יש פח שיאיר האור גם למטה מעשרה טפחים, דהינו אפלו באותן שהם בתכלית העשיה שעדין לא יצאו מחל אל הקדש אפלו כמלא החוט, גם להם מאיר אור התורה הזאת, כי גם נפשותם העלו בבחינת עבוד על ידי עצם כחם, בבחינת 'פוק חזי גבורתא דמרדך'

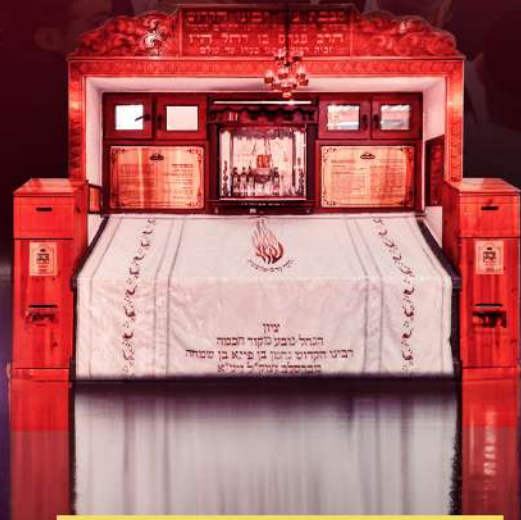
ליקוטי הלכות, חושן משפט, הלכות אבידה ומציאה, הלכה ג' ז

בעזרת השם יתברך

דביה"ק איש אלהים רבי נחמן מברסלב זצ"ל
זה שמו נאה לו שער צבי אריה
ק"ס ולפיכך
הר"ר צבי אריה בן-ציון
ב"ר ישראל אבא ויללה"ה דוונמלך

הוקם ק"י חלפה
שלמה מרדכי ווה"ל רבורה קומל

כל עניינו של רבינו הוא הקדושה!

אומרים לא לסמארטפון בציון

#190 | אמצעי תחבורה ציבורי | נעונו וישו מואצא

Eagle Group

סדר הדלקת נרות חנוכה

תפילה קודם הדלקת נרות חנוכה מספר משפט צדק

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתָהּ בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ לַיְחַד שְׁם י"ה
 בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי בְּאֵ לְקִים מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵר
 חֲנֻכָּה לְתַקֵּן אֶת שְׂרֵשָׁה בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן. וְיִהי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתַי שְׂיִהְיֶה עֵתָה עֵת רָצוֹן לְפָנֶיךָ לְהִיּוֹת עוֹלָה מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה
 כְּאֵלוֹ הַשְּׁגַתִּי כָּל הַסּוּדוֹת הַנּוֹרָאִים אֲשֶׁר הֵם חֲתוּמִים בָּהּ, וְתַעֲלֶה לְפָנֶיךָ
 עִם כּוֹנֵת מַעֲשֵׂה מִצְוָה זֹאת הַנַּעֲשִׂית עַל יְדֵי בְנֵי יִדְיֶיךָ הַמְּכֻבָּנִים כָּל
 שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים הָרְאוּיִים לְבֹא בְּהַדְּלָקָה זוֹ, הַמַּעֲלִים יְחִוּד וְזוּיג מוֹדוֹת
 הַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, וְלִהְיֹר בְּשִׁכְנַת עֲזָךְ הַמְּאֹרוֹת הַגְּדוֹלִים, וּמִשֵּׁם
 יִשְׁפַע שְׁפַע לִי אֲנִי עֲבָדְךָ (פְּלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִית) לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים "כִּי אַתָּה
 תְּאִיר נְרֵי יי אֱלֹהֵי יְצִיָּה חֲשֵׁבִי". שְׁלַח אוֹרְךָ וְאַמְתָּךְ הַמָּה יַנְחֵנִי לִירְאָה
 וְלִאֲהַבָּה אֶת שְׂמֶךָ, לְלַמֵּד וְלִלְמֹד אֶת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תּוֹרַה שֶׁבְּכַתָּב
 וְתוֹרַה שֶׁבְּעַל פִּה בְּהַתְּמִדָּה גְּדוֹלָה וְלִכְבוֹד שְׂמֶךָ יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה.

וּבְכוּחַ סִגְלַת נֵר חֲנֻכָּה תַחֲכַמְנוּ בְּאוֹר תּוֹרַתְךָ אֲנִי וְזַרְעֵנוּ וְזַרְעֵנוּ וְזַרְעֵנוּ
 וַיִּקְרָם בֵּי מִקְרָא שְׁכַתוֹב 'לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֶךָ וּמִפִּי זַרְעֵךָ אֲמַר
 יי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְיִהְיוּ זַרְעֵי זַרְעֵי וְזַרְעֵי תַלְמִידֵי חַכְמִים וְחַסִּידִים,
 אֲהוּבִים לְמַעַלְה וְנַחֲמָדִים לְמַטָּה, וְתַחֲזִק אֶת לְבָבְכֶם לְתוֹרָה וְעֵבֹדָה הַכּל
 כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְאַזְכָּרָה לְרֵאוֹת בְּנִים וּבְנֵי בְנִים עוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת
 בְּאַמְתָּ. גַּל עֵינֵינוּ וְנַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה לְכוֹן לְאַמְתָּה
 שֶׁל תּוֹרָה וְסוּדוֹתֶיהָ. וּבְזִכּוֹת מִתְתִּיחוּ בְּהֵן גְּדוֹל וּבְנֵינוּ הָרְאוּנוּ נִפְלְאוֹת,
 וּבְאוֹרְךָ נִרְאָה אוֹר, וְטַהַר אֶת לְבָבְנוּ לְעֵבֹדְתְךָ וְהֲרַחֲמֵנוּ מִמּוֹדוֹת רַעוֹת
 וּמַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת, וְתַחֲזִינֵה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹכֵךְ לְצִיוֹן בְּרַחֲמִים בְּהַעֲלֵתְךָ אֶת
 הַנְּרוֹת, וְשֵׁם נַעֲבָרְךָ בִּירְאָה בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קְדַמְנִיּוֹת:

יְהִי רָצוֹן אֲמַרִי כִּי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגֹאֲלִי. וְאֲנִי תַפְלַתִּי לְךָ יי
 עַת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ; וְיִהְיֶה נָעִם יי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יַדְיָנוּ פּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדְיָנוּ פּוֹנְנָה.

תפילה מהגה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב בעל בני יששכר וצוק"ל

לְשֵׁם יְחִוּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵינָתָהּ, בְּדַחֲלִיו וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ,
 לַיְחָד שֵׁם י"ה בּו"ה בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הֲנִנִּי מִכּוֹן בְּהַדְלַקַת
 נֵר חֲנוּכָּה לְקִים מִצְוַת בּוֹרְאֵי פֶאֶשֶׁר צוּוּנֵי חֲכָמֵינוּ ז"ל לְתַקַּן אֶת שׁוֹרְשָׁהּ
 בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא חֲשׂוּבָה וּמְקַבֵּלַת
 וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ מִצְוַת הַדְלַקַת נֵר חֲנוּכָּה כְּאִלוּ פּוֹנְנֵי כָּל הַפּוֹנוֹת שְׂכּוּנֵינוּ
 הַכַּהֲנִים מִשְׁרְתֵי הַשֵּׁם בְּעַת אֲשֶׁר הָעָרוּ לְמוֹת נַפְשָׁם בְּשִׁבְלֵי כְבוֹד שְׂמֶךְ
 הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עוֹרֶרְתָּ נֶצְחָד עֲלֵיהֶם לְנִצָּח
 אֶת אוֹיְבֵיהֶם וּלְנִצָּח עַל מְלֹאכֶת בַּיִת יי, וְהֲנִנִּי עוֹשֶׂה עַל דַּעְתָּם וְעַל פּוֹנְתָם
 וְעַל דַּעַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁהָיוּ בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר שֶׁהִשְׁפַּעְתָּ לָהֶם נֶסֶף
 וְזָכוּ לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, וְעַל דַּעַת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבְּדוֹרוֹתֵינוּ, וְפִי
 כְּפִיהֶם וְעִשִׂיתִי כְּעִשִׂיתָם, וּבִזְכוּת הַמִּצְוָה הַזֹּאת תִּזְכְּנוּ לְנִצָּח אֶת אוֹיְבֵינוּ
 וּלְנִצָּח עַל מְלֹאכֶת בַּיִת יי, וְגַלָּה כְבוֹד מְלֻכּוֹתְךָ עֲלֵינוּ מִהֲרָה וְלֹא יִמוּשׁ
 הַתּוֹרָה מִפִּינוּ וּמִפִּי זָרְעֵינוּ וּמִפִּי זָרַע זָרְעֵנוּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכְּה לְכַנִּים
 תַּלְמִידֵי חֲכָמִים אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן. קְדָשְׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתַן חֲלָקְנוּ בְּתוֹרֶתְךָ
 שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבְךָ וְשִׂמַח נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעַתְךָ וְטַהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמַת. מְלֶךְ
 עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבּוֹדְךָ וְהַנְּשֵׂא עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקְרָדְךָ וְהוֹפֵעַ בְּהַר גֹּאֲזוֹן
 עֶדְד עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אֶרֶץ, וְיֵדַע כָּל פְּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוּ וַיְבִין כָּל יֵצִיר
 כִּי אַתָּה יִצְרַתּוּ וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפ"ו (בְּנֵי חֲנוּכָּה) יְהו"ה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 מְלֶךְ וּמְלֻכּוֹת"וּ בְּכ"ל מִשְׁל"ה (בְּנֵי כ"ו פַּעֲמִים חֲנ"ה אוֹתוֹת חֲנוּכָּה, וּבְנֵי
 מִתְתִּיהוּ ב"ן יוֹחָנָן כְּה"ן גְּדוֹל חֲשֵׁמְנָא"ו וּבְנֵי"ו). אֲמֵן נִצָּח סְלָה וְעַד:

חֲרִינֵי מִקְּשֵׁר עֲצָמַי בְּהַדְלָקַת נְרוֹת חֲנֻכָּה לְכֹל
 הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שְׁבֻדוֹרֵנוּ, וְלְכֹל הַצְּדִיקִים
 הָאֲמֵתִיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרָה, קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
 יְהוּדָה, וּבְפֶרֶט לְרֵבְנֵנוּ הַקְּדוֹשׁ, צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם,
 נֶחֱלַ נִבְעַ מְקוֹר חַכְמָה, רֵבְנֵנוּ נַחֲמָן בֶּן פִּינְחָא, זְכוּתוֹ
 תִּגְן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן

לפני ההדלקה מברכים להדליק נר ושעשה נסים:

בָּרוּךְ אַתָּה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
 וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה:

בָּרוּךְ אַתָּה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
 הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה נְסִים לְאֲבוֹתֵינוּ
 בַּיָּמִים הָהֵם בַּזְּמַן הַזֶּה:

ובהדלקת נר ראשון מוסיפים ברכת שהחיינו:

בְּרוּךְ אַתָּה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הַעוֹלָם שֶׁחַיֵּינוּ וְקִיּוּמֵנוּ וְחַיֵּינוּ
לְזִמְן הַזֶּה:

ומדליק הנרות ואומר תיכף:

הַנֵּרוֹת הַלָּלוּ אֲנִי מִדְּלִיקוֹן עַל הַנַּפְסִים וְעַל
הַנַּבְלָאוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַמַּלְחָמוֹת.
שְׁעֵשִׂית לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְן
הַזֶּה. עַל יְדֵי כַּהֲנִיךְ הַקְּדוֹשִׁים. וְכָל
מִצְוֹת שְׂמוֹנֵת יָמֵי חֲנֻכָּה. הַנֵּרוֹת הַלָּלוּ
קִדְשׁ הֵם. וְאִין לָנוּ רְשׁוֹת לְהִשְׁתַּמֵּשׁ
בָּהֶם. אֲפָא לְרֵאוֹתֵם בְּלָבָד. כִּדִּי לְהוֹדוֹת
וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל עַל נַפְסֶיךָ וְעַל
נַבְלָאוֹתֶיךָ וְעַל יִשׁוּעָתֶךָ.

מקורות הניגונים

שְׁנֵי הַנְּגוּנִים שִׁישׁ לָנוּ עַל 'מַעוֹז צוֹר יִשׁוּעָתִי' נתיסרו על ידי ר' מאיר ליב בלעכער ז"ל (ש"ש"ק ת. רעט). והנגון דבקות השלישי, הוא מנגוני בית ז'ניקוב משושלת אפמא, והביאו הרה"ח ר' שמואל מאיר אנשין ז"ל.

ובאותה עת שלוו את המחנתים שהה אז מוהרנ"ת בעלית ביתו, ותלמידו רבי מאיר ליב בלעכער עמד אצלו, וכשעברו אז המלואים תחת בית מוהרנ"ת נגנו את תנועת נגון ההתעוררות הידוע אצלנו; ומוהרנ"ת ורבי מאיר ליב שמעו את תנועת הנגון, ורבי מאיר ליב, שהיה בעל מנגן, התאים תכף אז תנועת נגון זה לתבות 'ומנותר קנקנים, נעשה גם לשושנים' (בפיוט 'מעוז צור'), שהוא למוד התחזקות עצים, שאף על פי שהחריבו וטמאו היינים את כל השמנים, וההתגברות היתה חזקה כל כך שלא היה היאך להדליק את המנורה, ולא נמצא כי אם מעט שמן חתום בחותמו של בהן גדול - אך ממעט שמן הנותר נהיה גם החנכה, והיו הלמוד של רבנו הקדוש, שאף שהיצר הרע והילולתו מטמאים את כל המזון, אך השמחה וההתחזקות הוא אף במעט דמעט הקדשה שעדין לא נטמא ונמצא בכל אחד ואחד, והינו 'ומנותר קנקנים', כי כך מנהיג השם יתברך את עולמו, שבכל אחד ואחד מברך שיהיה בו איזה טוב, אפלו אם הוא מעט דמעט, אך בכח מעט זה, אם יהיה חשוב בעיניו ולא ירפה ממנו - אזי יתגבר בסוף על כל הרע, ויהיה 'נעשה גם לשושנים', ויחזור ויתקן הכל. ועין בלקוטי הלכות (שפת ו אות ט"ו) 'וזהו בחינת 'ומנותר קנקנים נעשה גם לשושנים' וכו', שכל זמן שיש בו איזה נקדה טובה מהאמונה הקדושה - יש לו תקנה גדולה לחזור ולתקן הכל' וכו' (ש"ש"ק החדש, ג קמ"א ובהערה שם)

(שם המחבר חתום בראשי החרוזים: "מרדכי חזק")

מַעוֹז צוֹר יִשׁוּעָתִי לָךְ נָא אַתָּה לְשַׁבַּת.
תְּבוֹן בֵּית תְּפִלָּתִי וְשֵׁם תּוֹדָה נוֹבַת.
לַעֲת תְּכִין מִטְּבַח מִצָּר הַמְּנַבַּת.
אִז אֲנִמּוֹר בְּשִׁיר מְזִמּוֹר חֲנֻכַּת

הַמְזוּבָּח:

רְעוֹת שְׁבַעַה נַפְשֵׁי בְיַגוֹן כַּחֵי כְּלָה.
 חַיִּי מֵרְרוּ בְּקוֹשֵׁי בְּשַׁעְבוֹד
 מַלְכוּת עֲגָלָה. וּבִידוֹ הַגְּדוּלָּה
 הוֹצִיא אֶת הַסַּגְּלָה חֵיל פְּרַעֲיָה וְכֹל
 זֶרְעוֹ יִרְדּוּ בְּאֶבֶן בְּמַצוֹלָה:

וְבִיר קִדְשׁוֹ הִבִּיאֲנִי וְגַם שָׁם לֹא
 שָׁקַטְתִּי. וּבֹא נֹגֵשׁ וְהַגְּלֵנִי. כִּי
 זָרִים עֲבַדְתִּי. וַיִּזַּן רַעַל מִסַּכְתִּי.
 כְּמַעַט שַׁעֲבַרְתִּי. קִיץ בָּבֶל.
 זֶרְבָּבֶל. לְקִיץ שְׁבַעִים נוֹשַׁעְתִּי:

בָּרוּת קוֹמַת בְּרוּשׁ בְּקֶשׁ אֲנִי
 בֶּן הַמֶּדְתָּא. וְנִתְּתָה לוֹ לְפַח וּלְמוֹקֶשׁ

וְגֵאוֹתוֹ נְשַׁבְּתָהּ. רֵאשׁ יְמֵינִי נְשִׂאתָ.
 וְאוֹיֵב שְׂמוֹ מַחִיתָ. רֵב בְּנָיו וְקִנְיָנָיו
 עַל הָעֵץ תִּלְיִת:

יְוָנִים נִקְבְּצוּ עָלַי אֲזִי בְיָמֵי הַשְּׁמַנִּים.
 וּפְרָצוּ חוֹמוֹת מְגִדְלֵי וְטַמְאוּ
 כָּל הַשְּׁמַנִּים. וּמְנוֹתַר קִנְקָנִים
 נַעֲשֶׂה נָם לְשׁוֹשָׁנִים. בְּנֵי בֵינָה יָמֵי
 שְׁמוֹנָה קָבְעוּ שִׁיר וְרִנָּנִים:

חֲשׂוֹף זְרוּעַ קָדְשְׁךָ וְקָרֵב קִיץ
 הִישׁוּעָה. נָקָם נִקְמַת דָּם עֲבָדֶיךָ
 מֵאִמָּה הִרְשָׁעָה. כִּי אֲרַכֶּה לָנוּ הַשָּׁעָה.
 וְאִיזֵן קִיץ לְיָמֵי הִרְעָה. דִּתָּה אֲדַמּוֹן
 בְּצֵל צִלְמוֹן הָקָם לָנוּ רוּעָה שְׁבָעָה:

מקורות הניגונים

הנגון על 'מזמור שיר חנכת הבית לדוד' המושר בימי החנכה, הוא ניגון מיסודו של אנשי שלומנו: (שישק החדש)

מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד:
 אֲרוּמְמֶךָ אֲדַנִּי כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ
 אִיבֵי לִי: אֲדַנִּי אֱלֹהֵי שְׁוַעְתִּי אֱלֹהֵי
 וְתִרְפָּאֵנִי: אֲדַנִּי הֶעֱלִיתָ מִן שְׂאוֹל נַפְשִׁי
 חִייתָנִי מִיַּרְדֵּי בּוֹר: זָמְרוּ לְאֲדֹנָי חֲסִידָיו
 וְהוֹדוּ לְיֹצֵר קִדְשׁוֹ: כִּי רַגַע בְּאִפּוֹ חַיִּים
 בְּרַצּוֹנּוֹ. בְּעָרֵב יִלִּין בְּכִי וְלִבְקָר רִנָּה:
 וְאֲנִי אֶמְרָתִי בְּשִׁלּוֹי בַּל אֶמוֹט לְעוֹלָם:
 אֲדַנִּי בְּרַצּוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְחַרְרֵי עוֹ.
 הַסִּתְרָתָּ פָּנֶיךָ הִייתִי נִבְהַל: אֱלֹהֵי אֲדֹנָי
 אֶקְרָא וְאֵל אֲדֹנָי אֶתְחַנֵּן: מֶה בָּצַע
 בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֵל שַׁחַת תִּיּוֹדֵךְ עֶפֶר

הִיגִיד אֶמְתָּךְ: שָׁמַע אֲדָנִי וְחַנּוּנִי אֲדָנִי
 הִיָּה עֵזֶר לִי: הִפְכַּת מִסַּפְדֵי לְמַחֹל לִי
 פִתַּחַת שִׁקְי וְתֵאֵזְרֵנִי שְׂמֹחָה: לְמַעַן
 יִזְמַרְךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדַּם אֲדָנִי אֱלֹהֵי
 לְעוֹלָם אוֹדְךָ:

מקורות הניגונים

הניגון שנהוג אצל אנ"ש על "למנצח בנגינות" לאחר הדלקת נרות חנוכה, מקורו באדמו"ר ה"דברי ישראל" ממודז'ין (ישם נקרא "אקאזאקל") (ע"פ עתיקין, גל' 81)

לְמַנְצַח בְּנִגִּינֹת מְזֻמּוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יְחַנּוּנוּ
 וַיְבָרְכֵנוּ. יֵאָר פָּנָיו אֶתָּנוּ. סְלָה: לְדַעַת בְּאָרֶץ
 הַרְכָּךְ. בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעָתְךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים.
 יוֹדוּךָ עַמִּים כְּלָם: יִשְׂמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֻמִּים. כִּי
 תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל. וְלְאֻמִּים בְּאָרֶץ תִּנְחָם
 סְלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ עַמִּים כְּלָם:
 אֶרֶץ נְתָנָה יְבוֹלָהָ. יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ:
 יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים. וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ:

רַנְנוּ צְדִיקִים בְּאֲדָנִי לְיִשְׂרָאֵל נְאוּה תְהִלָּה:
 הוֹדוּ לְאֲדָנִי בְּכִנּוּר בְּנִכְל עֲשׂוֹר וּזְמְרוּ לוֹ: שִׁירוּ
 לוֹ שִׁיר חֲדָשׁ הֵיטִיבוּ נִגּוֹן בְּתַרְוֵעָה: כִּי יִשָּׂר
 דְּבַר אֲדָנִי וְכֹל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמוּנָה: אֲהַב צְדָקָה
 וּמִשְׁפָּט חֶסֶד אֲדָנִי מִלְּאֵה הָאָרֶץ: בְּדַבַּר אֲדָנִי
 שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָל צְבָאָם: כִּנֵּם כִּנֵּד
 מִי הַיָּם נָתַן בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירָאוּ מֵאֲדָנִי
 כָּל הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יִגּוּרוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי
 הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צוּה וַיַּעֲמֵד: אֲדָנִי הַפִּיר
 עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחֲשָׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת אֲדָנִי
 לְעוֹלָם תַּעֲמֵד מַחֲשָׁבוֹת לְבוֹ לְדָר וּדָר: אֲשֶׁרִי
 הַגּוֹי אֲשֶׁר אֲדָנִי אֱלֹהָיו הָעַם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ:
 מִשְׁמַיִם הִבִּיט אֲדָנִי רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם:
 מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
 הַיֵּצֵר יַחַד לָבָם הַמִּבִּין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם: אִין
 הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרַב חֵיל גְּבוּרָה לֹא יִנְצַל בְּרַב כַּח:
 שֶׁקֶר תְּסוּם לְתַשׁוּעָה וּבְרַב חֵילֹו לֹא יִמְלֹט:

הִנֵּה עֵין אֲדָנִי אֶל יְרֵאִיו לְמִיחָלִים לְחַסְדּוֹ:
 לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בְּרַעֲב: נַפְשֵׁנוּ
 חֲבַתָּה לְאֲדָנִי עֲזָרְנוּ וּמְגַנְנֵנוּ הוּא: כִּי בּוֹ יִשְׁמַח
 לָבֵנוּ כִּי בָשֵׁם קִדְשׁוֹ בְּמַחְנוּ: יְהִי חֶסֶדְךָ אֲדָנִי
 עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ:

מקורות הניגונים

בְּאוֹמֵן הָיוּ מְגַנְנִים בְּחֻנְכָּה שְׁנֵי נִסְחָאוֹת וְנִגְנִים עַל 'אָנָּה בָּכָה'. אֶחָד הִזְדוּעַ בֵּין אֲנָשִׁי
 שְׁלוֹמֵנוּ, וְהַשְּׁנִי מִיִּסּוּדוֹ שֶׁל הַחֲזוֹן שְׁלוֹסְבֵּרְגַּ הַמְּפָרָסִם [שֶׁהֵבִיא רַל"צ מִפּוֹלִין וְלִמְדוֹ שֵׁם.
 רִאֵה שִׁישׁ'קוֹ תס"א], וְהוּא נִגְוֵן קָשָׁה.

אָנָּה בָּכָה גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תִּתִּיר צְרוּרָה. אב"ג ית"ן:
 קִבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שֶׁגִּבְנוּ טְהַרְנוּ נוֹרָא. קר"ע שט"ן:
 נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ כְּבַבְתָּ שְׁמַרְם. נג"ד יכ"ש:
 בְּרַכְּם טְהַרְם רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תְּמִיד גְּמִלְם. בט"ר צת"ג:
 חֲסִין קְדוּשָׁה בְּרוּב טוֹבְךָ נִהַל עֲדָתְךָ. חק"ב מנ"ע:
 יַחֲדֵי גֵּאָה לְעַמְּךָ פְּנֵה זֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ. יג"ל פו"ק:
 שְׁוֹעֲתֵנוּ קִבֵּל וְשִׁמְעַ עֲעַקְתֵּנוּ יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת. שק"ו צי"ת:

ואומרים בלחש: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה
 ידינו בוננה עלינו ומעשה ידינו בוננהו:
 ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: אמר
 לאדני מחסי ומצודתי אלהי אבטח
 בו: כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר
 הוות: באברתו יסך לך ותחת כנפיו
 תחסה צנה וסחרה אמתו: לא תירא
 מפחד לילה מחץ יעוף יומם: מדבר
 באפל יהלך מקטב ישוד צהרים: יפל
 מצדך ארץ ורבבה מימינך אליך לא
 ינש: רק בעיניך תביט ושלמת רשעים
 תראה: כי אתה אדני מחסי עליון
 שמת מעונך: לא תאנה אליך רעה
 ונגע לא יקרב באהלך: כי מלאכיו

יְצוּהָ לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכֹל דְרָכֶיךָ: עַל
 כַּפַּיִם יִשְׁאוּנֶךָ מִן תְּנוּפֹת בְּאָזְנֵי רִגְלֶיךָ: עַל
 שִׁחֲלֹ וּפְתָן תִּדְרֹךְ תִּרְמַם כְּפִיר וְתַנְיִן:
 כִּי בִי חָשַׁק וְאִפְלָטָהוּ אֲשַׁנְּבֵהוּ כִּי
 יִדַע שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי
 בְּצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וְאֶכְבְּדֵהוּ: אַרְךְ יָמִים
 אֲשַׁבֵּיעֵהוּ וְאֶרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי: אַרְךְ
 יָמִים אֲשַׁבֵּיעֵהוּ וְאֶרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הֵנָּה מָה טוֹב וּמָה
 נָעִים שָׁבַת אֲחִים גַּם יַחַד: כִּשְׁמֵן הַטּוֹב עַל
 הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזֶּקֶן זֶקֶן אֶהְרֹן שְׁיֵרֵד עַל
 פִּי מְדוּתָיו: כְּטַל חֶרְמוֹן שְׁיֵרֵד עַל הַרְרֵי
 צִיּוֹן כִּי שֵׁם צִוְהָ אֲדַנִּי אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים
 עַד הָעוֹלָם:

מעשה מאורח

השיחה שבחיי מוה"רן סימן פ"ה (ספורים חדשים אות ה), "אורח נכנס לבעל הבית", נאמרה על ידי רבנו הקדוש בליל יום רביעי, א' דחגנוכה תקס"ט, אחרי הדלקת נר חנוכה, ובשבת שלאחריה גלה רבנו את התורה 'ימי חנוכה' שבלקוטי תניינא סימן ב'.

והיו אנשי שלומנו רגילים ללמוד שיחה זו בימי החנוכה, ובפרט בין בני חבורתו של רבי שמשון בארסקי היו לומדים שיחה זו אז בצותא ובהתעוררות עצומה (שי"ק החדש ג תתס"ג)

תקס"ט א' דחנוכה, אחר הדלקת נר חנוכה בלילה: אורח נכנס לבעל הבית. ושאל לבעל-הבית מאין פרנסתך. והשיב לו אין לי פרנסה קבועה בביתי רק מחייתו מן העולם. ושאל לו מה אתה לומד והשיב לו.

והיו משיחים יחד. עד שנכנסו בתוך שיחת דברים היוצאים מן הלב, והתחיל הבעל הבית להשתוקק ולהתגעגע מאוד איך משיגים ומגיעים לאיזה דבר מעלה שבקדשה. אמר לו האורח אני אלמד עמך ותמה הבעל הבית והתחיל לחשב אולי אינו בן אדם כלל. אך חזר וראה שהוא מדבר עמו בדרך בני אדם. אך תקף נתחזק האמונה אצלו להאמין בו. והתחיל תקף לקראו רבי, ואמר לו קדם כל אני מבקש ללמוד מכם איך להתנהג בכבודכם ואין צריך לומר שאפגם ממש בכבודכם חס ושלום רק אף-על-פי-כן בן אדם קשה לו להזהר לגמרי פראוי, עליכן אני רוצה שתלמדוני איך לנהג בכבודכם. והשיב לו פעת אין לי פנאי בעת אחר אבוא אצלך ואלמדך זאת, וכעת אני צריך לילך מבוא.

ואמר לו גם על זה אני צריך ללמוד מכם פמה אני צריך ללמוד אתכם, ואמר לו עד אחר הפתח והתחיל לחשב איך אצא עמו כי בעת אני עמו בין הבריות ואם אצא עמו לבדו מי יודע מי הוא ושאל לו ואמר לו יש לי פחד לצאת עמכם השיב לו אם אני יכול כזאת ללמוד עמך. גם עתה אם ארצה לעשות לך איזה דבר מי ימחה בידי. ויצא עמו מן הפתח.

ואזי תקף חטף אותו והתחיל לפרח עמו, והיה קר לו ולקח מלבוש ונתן לו, ואמר

לו קח זה המלבוש ויִישַׁב לְךָ וְיִהְיֶה לְךָ אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וְכָל טוֹב וְתִשָּׁב בְּבֵיתְךָ
וּפְרַח עִמּוֹ.

בתוך כך הסתכל והנה הוא בביתו. ולא היה מאמין בעצמו שהוא בביתו, אך
הסתכל והנה הוא מדבר עם בני אדם ואוכל ושותה כדרך העולם, בתוך כך
חזר והסתכל והנה הוא פורח כבתחלה, חזר והסתכל והנה הוא בביתו, חזר
והסתכל והנה הוא פורח, וכן היה מתנהג זמן רב.

אחר־כך הוריד אותו בין שני הרים בגיא ומצא שם ספר והיו בו צרופי אותיות
או"ח הוא ד' וכו' והיה מציר בהספר פלים ובתוך הפלים היו אותיות. גם היה
בתוך הפלים אותיות של הפלים שיכולין לעשות על ידם אלו הפלים והיה לו
חשק מאד ללמד את הספר.

בתוך כך הסתכל והנה הוא בביתו, חזר והסתכל והנה הוא שם, והתישב עצמו
לעלות אל ההר אולי ימצא שם איזה ישוב.

ובשבא אל ההר ראה עומד שם אילן של זהב עם ענפים של זהב ועל הענפים
תלויים פלים כמו אלו הפלים המצויין בספר, ובתוך הפלים היו פלים שעל ידם
עושים אלו הפלים. והיה חפץ לקח משם הפלים ולא היה יכול, מחמת שהיו
נסבכים שם על הענפים שהיו בעקמומיות. בתוך כך הסתכל והנה הוא בביתו.
והיה לו פליאה גדולה מה זאת שהוא פעם בכאן ופעם שם. והיה חפץ לספר
זאת לבני אדם אך איך מספרין פליאה כזו לבני אדם מה שאין ראוי להאמין.
בתוך כך הסתכל מן החלון וראה את האורח הנ"ל והתחיל לבקש אותו מאד
שיבוא אצלו, ואמר לו אין לי פנאי כי אני הולך אצלך.

אמר לו זה בעצמו נפלאות בעיני, הרי אני כאן ומה זה שאתם הולכים אצלי.
השיב לו בשעה שנתרצית לילך עמי ללוות אותי מן הפתח אז לקחתי ממך
הנשמה ונתתי לה לבוש מן הגן־עדן התחתון והנפש רוח נשאר אצלך. ועל־כן
בשאתה מדבק מחשבתך לשם אתה שם ואתה ממשך הארה ממנו אליך,
ובשאתה חוזר לבאן אתה כאן.

ואיני יודע מאיזה עולם הוא, מעולם טוב הוא בודאי ועדין לא נגמר ולא נסתים:

(חיי מוהר"ן פ"ה - סיפורים חדשים אות ה)

בעזרת השם יתברך

רביה"ק איס מברסלב רבי נחמן מברסלב זצ"ל
זה שמו נאח לו שער צבי אריה
ל"ס ולפ"ג
הרי"ר צבי אריה בן-ציון
ב"ר ישראל אבא וללה"ה דונסלר
הוקם ע"י תלמידו
שלמה שניידבוים ב"ר שרה רבורה קוסל ה"ו

מי שמכבד רבינו

את

לא מוציא סמארטפון

#160 | אמצעי תחבורה מסוג אביביל | נסיעות נוחות

Eagle Group

אומרים לא לסמארטפון בציון

פיוטי יום הכיפורים

ביום האחרון של חנוכה הנקרא "זאת חנוכה" היו אנשי שלומנו מתאספים יחד לאור הדלקת נר האחרון, והיו שרים זמירות חנוכה וכן מזמרים נסתאות של תפלת יום־כפור, לפי האמור בתורה ז' חלק ב' שכפי הסלח נא' שזוכה לפעל ביום־כפור כן זוכה לבחינת חנוכה עין שם, אולם לא האריכו בה הרבה, כדי שייכלו להתעורר בחצות לילה
(שיש"ק ד, רנ"ו)

ונסלח לכל עדת בני ישראל. ולגור הגר בתוכם. כי לכל העם בשגגה;
סלח נא לעון העם הזה כנגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה
ממצרים ועד הנה. ושם נאמר: ויאמר יי סלחתי כדברך;

מקורות הניגונים

הנסח שבתפלת 'עלה תחנוננו' וכו' שאומרים בתפלת ליל יום כפור הוא ממרן הבעל שם טוב הקדוש. כן שמעו רבי לוי יצחק בהיותו במעון'בו' בצעירותו מרבי בייניש הבעל תפלה והחזן בבית מדרשו של הבעל שם טוב. רבי בייניש זה היה הבעל תפלה בתפלת המוסף;
(שיש"ק החדש)

במעון'בו' פגש ר' בן ציון אפטער ז"ל ביהודי אחד זקן ושבע ימים, ששמש כבעל תפלה בבית מדרשו של הבעל שם טוב. היהודי הלז אחז בחזקת אבותיו, שגם הם שמשו כבעלי תפלה, דור אחר דור, בבית מדרשו של הבעש"ט, והוא היה הדור החמישי לבעלי-התפלה אצל מרן הבעל שם הקדוש זי"ע. ר' בן ציון שיש ושמש כמוצא שלל רב לשוחח עם היהודי ולקבל ממנו מסורות עתיקות מימי הבעש"ט זי"ע.א. בין הדברים מסר לו גם את נסח / תנועת 'עלה תחנוננו' שהיו שרים בבית מדרשו של הבעל שם. וצין שהיה נקרא בפי כל "דעם בעל שם טוב'ס 'עלה".
(עתיקן, גל' 8 עמ' 8)

- יעלה תחנוננו מערב. ויבוא שועתנו מבקר. ויראה ר'וננו. עד ערב;
- יעלה קולנו מערב. ויבוא צדקתנו מבקר. ויראה פדיוננו. עד ערב;
- יעלה ענינו מערב. ויבוא סליחתנו מבקר. ויראה נאקתנו. עד ערב;

יַעֲלֶה מְנוּסָנוּ מֵעֶרֶב. וְיִבּוֹא לְמַעַנּוּ מִבֶּקֶר. וְיִרְאֶה בְּפִרְנוּ. עד ערב:
 יַעֲלֶה יִשְׁעֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיִבּוֹא טָהֳרֵנוּ מִבֶּקֶר. וְיִרְאֶה חֲנוּנֵנוּ. עד ערב:
 יַעֲלֶה זְכָרוֹנֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיִבּוֹא אֱעוּדֵנוּ מִבֶּקֶר. וְיִרְאֶה הַדְּרָתֵנוּ. עד ערב:
 יַעֲלֶה דְפָקְנוּ מֵעֶרֶב. וְיִבּוֹא גִילְנוּ מִבֶּקֶר. וְיִרְאֶה בְּקִשְׁתָּנוּ. עד ערב:
 יַעֲלֶה אֲנַקְתָּנוּ מֵעֶרֶב. וְיִבּוֹא אֱלִיד מִבֶּקֶר. וְיִרְאֶה אֱלֵינוּ. עד ערב:

מקורות הניגונים

הפזמון סלח נא וכו' בנינונו הידוע מהמניד מטרוויצע, וגם מהבעש"ט יש נגונים עליהם וכו'.
 (ימי שמואל ג קלב ע חמו)

סְלַח נָא אֲשָׁמוֹת וּפְשָׁעֵי לְאִמְךָ. לעֹזן בְּנִיד. בַּל יַחַרָה זַעֲמֶךָ.
 סְלַח נָא גְעוּלָם וַיְחִיזוּ מִמְקוֹר עַמְּךָ. לעֹזן דְּגִלְיָד שָׂא וְתַנְחֵם כְּנִאמְךָ.
 סְלַח נָא הַבַּל מוֹדִים וְעוֹזְבִים בְּרִשׁוֹמְךָ. לעֹזן וּפְשַׁע מְחַל. לְמַעַן שְׂמֶךָ.
 סְלַח נָא זְרוֹנוֹת וּשְׁנִיגוֹת לְבְרוּאֵי לְשִׁמְךָ. לעֹזן חֲטָאִימוּ חֲטָא. בְּגִדִיבַת גְּשָׁמְךָ.
 סְלַח נָא טַפְשׁ טַפְלוֹת רִשְׁעֵי עַמְּךָ. לעֹזן יְדִידִידִי יִבְקֹשׁ וְאִינְנוּ. כְּנִאמְךָ.
 סְלַח נָא פַחַשׁ בּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְעַמְּךָ. לעֹזן לְקוֹחִיד פֶּפֶר. בְּטוֹב טַעֲמְךָ.
 סְלַח נָא מְרֵי מִיחְלִיד וּמִיחְדִּיד בְּעוֹלָמְךָ. לעֹזן גְּדַחִים מְחַה. וּבְנֵה אוֹלָמְךָ.
 סְלַח נָא סְלוּפִם וְגוֹנָנִים בְּסַבְתִּי שְׁלוֹמְךָ. לעֹזן עֲבָרִידִי עֲלֵם וּכְבוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ.
 סְלַח נָא פֶן יַעֲנִשׁוּ מִמְרוֹמְךָ. לעֹזן צִאנְדִּי שְׂכַח. וְהִיא תְּהַלְתֶּךָ וְרוֹמְךָ.
 סְלַח נָא קְלוֹנִים וְחִמּוֹל עֲלִימוּ מִמְרוֹמְךָ. לעֹזן רְחוּמִידִי תִשָּׂא. מְלֻצְדִים בְּחֶרְמְךָ.
 סְלַח נָא שְׂמִץ תַּעֲתוּעַ תַּעוּב רְחוּמִידִי. לעֹזן תְּמִימִידִי הַעֲבֵר בְּגִדֵל רְחִמִידִי:

שיחות וסיפורים

רבי אברהם שטערנהארץ ז"ל היה נוהג לנגן בפיוט 'אמנם כן' שכתפלת ליל יום כפור בניגון "ק רבון עלם" הידוע לבקיאים.
(שש"ק, תצב)

אִמְנֵם בְּנֵי יִצְחָק בְּנֵי בְנֵי יִצְחָק.
וְעַנְנוּ.
סְלַחְתִּי:

גַּעַל מְרִגָּל וְגַם פְּגַל. סְפָרוּ.
דְּבָרוּ.
סְלַחְתִּי:

הֵם קַטְגוּרָה וְקַח סִנְגוּרָה. מְקוֹמוֹ.
נֶאֱמָרוּ.
סְלַחְתִּי:

זְכוֹת אֲזַרְחָה גַם יִפְרָח. לְשׁוֹשְׁנָה.
מִמְעוֹנָה.
סְלַחְתִּי:

טוֹב וְסִלַּח. מְחַל וְסִלַּח. אֲשָׁמִים.
מִמְרוֹמִים.
סְלַחְתִּי:

כָּאֵב תִּחְבֹּשׁ. וּבְצוֹל תִּכְבֹּשׁ. עוֹנֵי.
לְמַעַנִי.
סְלַחְתִּי:

מִזַּח פֶּשַׁע. וְגַם רָשָׁע. בְּנֵי בְרִית.
לְשִׂאֲרֵית.
סְלַחְתִּי:

סְכוֹת רַחֲשֵׁי. וְגַם לְחֲשֵׁי. תִרְצָה.
וְתִפְצָה.
סְלַחְתִּי:

פְּגַה לְעַלְבוֹן. מְקוֹם עוֹן. לְהַשִּׁים.
לְכָד חוֹסִים.
סְלַחְתִּי:

קוֹלֵי שְׂמֵעֵי. וְרֵאָה דְמַעֵי. עֵינֵי.
סְלַחְתִּי:

סְלַחְתִּי:

וְהַשִּׁיבֵנִי.

תְּמַחָה פֶּשַׁע. לְעַם נוֹשָׁע.

שָׁמִיץ טַהַר. כְּעַב מַהֵר. כְּנֹאמֵר.

סְלַחְתִּי:

וְתֹאמֵר.

מקורות הניגונים

נסח הנגון על הפיוט הנאמר בליל יום כפור 'כי הנה כחמר ביד היוצר' הידוע בין אנשי שלומנו יסדו ר"ג מטולטשין ז"ל. ולא היו כופלים התבות 'לברית הבט'. והרה"ח ר' אברהם שטערנהארץ ז"ל היה כופל התבות הנ"ל. (ראה טע"ז פ"ב עמ' 13). וכן היו מנגנים אותו כנגון אחד ולא היו מחליפים קול הנגון בין קטע לקטע אלא הכל כנגון אחד, בתנועת הנגון הרגוע. (שש"ק ת, קעא)

כִּי הִנֵּה כַחֲמֵר בְּיַד הַיּוֹצֵר. בְּרִצּוֹתוֹ מְרַחֵב וּבְרִצּוֹתוֹ מְקַצֵּר. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיַדְךָ. חֶסֶד נוֹצֵר. לְבְרִית הַבֵּט וְאֵל תִּפְּן לַיִצָּר:

כִּי הִנֵּה כְּאֶבֶן בְּיַד הַמְּסַתֵּת. בְּרִצּוֹתוֹ אוֹחֵז וּבְרִצּוֹתוֹ מַכְתֵּת. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיַדְךָ. מַחִידָה וּמְמוֹתֵת. לְבְרִית הַבֵּט וְאֵל תִּפְּן לַיִצָּר:

כִּי הִנֵּה כְּגֶזֶן בְּיַד הַחֶרֶשׁ. בְּרִצּוֹתוֹ דֹּבֵק לְאוֹר. וּבְרִצּוֹתוֹ פֶּרֶשׁ. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיַדְךָ. תּוֹמֵךְ עֵנִי וְרֵשׁ. לְבְרִית הַבֵּט וְאֵל תִּפְּן לַיִצָּר:

כִּי הִנֵּה כַּהֲנֵה בְּיַד הַמְּלַח. בְּרִצּוֹתוֹ אוֹחֵז וּבְרִצּוֹתוֹ שׁוֹלַח. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיַדְךָ. אֵל טוֹב וְסֹלַח. לְבְרִית הַבֵּט וְאֵל תִּפְּן לַיִצָּר:

כִּי הִנֵּה כּוֹכֹכֵי בְּיַד הַמְּזוּגֵג. בְּרִצּוֹתוֹ חוֹגֵג וּבְרִצּוֹתוֹ מְמוּנֵג. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיַדְךָ. מַעֲבִיר דוֹדוֹן וְשׁוּגֵג. לְבְרִית הַבֵּט וְאֵל תִּפְּן לַיִצָּר:

כִּי הִנֵּה כְּרִיעָה בְּיַד הַרוֹקֵם. בְּרִצּוֹתוֹ מְיַשֵּׁר וּבְרִצּוֹתוֹ מַעְקֵם. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיַדְךָ. אֵל קָנָא וְנוֹקֵם. לְבְרִית הַבֵּט וְאֵל תִּפְּן לַיִצָּר:

כִּי הִנֵּה כְּכֶסֶף בְּיַד הַצּוֹרֵף. בְּרִצּוֹתוֹ מְסַסֵּג וּבְרִצּוֹתוֹ מְצַרֵּף. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיַדְךָ. מַמְצִיא לְמַזוֹר תְּרָף. לְבְרִית הַבֵּט וְאֵל תִּפְּן לַיִצָּר:

שיר ידידות לר' יצחק ברייטער הי"ד

שיחות וסיפורים

וכשחברו [ר' יצחק ברייטער, את השיר ידידות] קיבץ את בני הנעורים ושר לפניהם את השיר, ו[את] הנגינה לקח מר' ישראל קרדונר מארץ ישראל, ששר לפניו את השיר 'בר יוחאי', 'ואמרתם כה לחי', אז אמר [ר' יצחק]: אם כן, צריך גם כן לעשות שיר על רבינו, והנגון דומה לזה [היינו 'ואמרתם כה לחי'].

(שארית יצחק תשס"ט ע' ריד)

"ולבסוף עלה במחשבתי לצרף את השיר ידידות מהנ"ל ... הנטיות לצרפו הוא מפני שהוא שיר חשוב ומקובל בין אנ"ש ועל כל עת קיבוץ אנ"ש מזמרים אותו וגם מכבר נתקבל בין אנ"ש הזקנים והחשובים באומאן, והוא מעט חכמות ורב האיכות וגם מכבר הוא נדפס בס' חיי מוהר"ן". (ראל"צ במכתב לר"מ קורמן יום ב' לסדר 'ואביו שמר את הדבר' תרצ"ג)

**בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָנוּ גּוֹאֵל,
וְהִבְדִּילָנוּ מִן תּוֹעֵי בְּדַרְכֵי אֵל, וְקִרְבָּנוּ לְכַלְלִיּוֹת שְׂבַעַת רוּעֵי
יִשְׂרָאֵל:**

הוא רבינו מקור חכמה. ואמרתם כה לחי אדונינו מקור חכמה:

הוא ראש בני ישראל הוא איש חי. נחל נבע מקור חכמה:

**אֲשִׁירָה נָא לַיְדִידֵינוּ, מַה שָּׁעֲשָׂה לְנַפְשֵׁינוּ, לְתַקַּן בְּרִיתֵנוּ,
לְהִיטִיב אַחֲרֵיתֵנוּ:**

הוא רבינו

**אֲדוֹנֵינוּ מוֹרֵינוּ, מְאֹר עֵינֵינוּ, הַאִיר לָנוּ הַתּוֹרָה, וְהוֹצִיאָנוּ
מֵאֲפֶלֶת לְאוֹרָה:**

הוא רבינו

**בְּמוֹחֹת עֲצוֹתָיו הָאֲמִתִּיּוֹת, לְהוֹצִיא נַפְשׁוֹת מִשְׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת,
לְהַפֵּךְ יְרֵידָתָן לְעֹלִיּוֹת, וְהַעֲזוֹנוֹת לְזִכּוּיּוֹת:**

הוא רבינו

גִּדְלָה רַחֲמָנוּתוֹ עָלֵינוּ, לְהוֹצִיאֵנוּ מֵעוֹנְנוּ, אִתְּךָ אִם אָנוּ כְּמוֹ
שָׂאֵנוּ, הוֹדִיעֵנוּ כִּי הֵשֵׁם עִמָּנוּ:

הוא רבינו

דְּבוּרֵי אֱמוּנָה שְׁהֲכֵנִים בָּנוּ, הֵם יַחֲיוּ אוֹתָנוּ, הֵם יִגְבִּירוּ
נַפְשׁוֹתֵינוּ, לְסִבְלַ מַּה שְׁעוֹבֵר עָלֵינוּ:

הוא רבינו

הַתְּבוּדָרוֹת וְהַתְּפִלוֹת שֶׁלְמַד אוֹתָנוּ, לְדַבֵּר בֵּינֵינוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ,
הֵם יִגְמְרוּ תְקוּנֵנוּ, וַיִּנְצְחוּ אוֹיְבֵנוּ:

הוא רבינו

וְדוּי דְבָרִים שֶׁל כֹּל אֶחָד לְפָנָיו, הֵם יִכְפְּרוּ עוֹנוֹתָיו, יֵאִירוּ לוֹ
אוֹר אֵין סוּף, לְדַעַת שְׁלֵטוּכָה כֹּל מְאוֹרְעוֹתָיו:

הוא רבינו

זְכוּתוֹ הַשְּׂאִיר אַחֲרָיו, לְכֹל הַהוֹלְכִים בְּדַרְכָּיו, לְכֹל אֶחָד בְּפִי
מַעֲשָׂיו, כֹּאֲשֶׁר יִמְשִׁיךְ עָלָיו תְּקוּנָיו:

הוא רבינו

חֲדוּשׁ כְּמוֹתוֹ מַעוֹלָם, לֹא הָיָה מַעוֹלָם וְעַד עוֹלָם, מִתְּהַרְבֵּה
עוֹלָמוֹת שָׂמוּ נַעְלָם, וְהוּא יִתְקַן אֶת הָעוֹלָם, כִּי זֶה כֹּל
הָאָדָם:

הוא רבינו

טַעֲמָנוּ כִּי טוֹב סַחְרוּ, לֹא יִכְבֶּה בְּלִילָה נֵרוֹ, עוֹלָם נִלְךְ לְאוֹרוֹ,
עַל יְדֵי רַבִּי נֵתָן תְּלַמִּידוֹ:

הוא רבינו

יְאוּשׁ אֵינוּ בְּעוֹלָם כֹּלָל, הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו מִשַּׁחַת יַעַל,
אִם יִשְׁלִיכוּ חֲכָמָתָם הַמְדוּמוֹת, וַיַּעֲשׂוּ כֹאֲשֶׁר יִצּוּם
בְּתַמִּימוֹת:

הוא רבינו

כִּלְתָּה נַפְשׁוֹ לְשִׁרְשָׁנוּ, אֲבָל מְאֹד גָּבַר מִתְּנַגְדָּנוּ, כְּמַעֲט
כְּלֵינוּ בְּהַבְלֵינוּ, לוֹלֵא עֲזַרְתָּ רַבִּינוּ:

הוא רבינו

לְקוּמֵי מוֹתֵרִין שֶׁהִנְחִילָנוּ רַבֵּינוּ, פּוֹתַח גִּידֵי קִשְׁיֹת לְפָנָיו, בַּל
נִתְפַס בְּרֶשֶׁת שׁוֹנְאָנוּ, וּבַל נִישָׁן יְמֵינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ: הוא רבינו

מִפְּרַסְמִים רָצוּ לְהַשְׁתַּרֵּר עָלֵינוּ, לְהַעֲבִירָנוּ מִדַּעַת קִדְשָׁנוּ,
הוֹדִיעֵנוּ וְאֵת רַבֵּינוּ, כִּי מִמֶּנּוּ לֹא יִהְיֶה חֲדָשׁוֹת עַד מְשִׁיחַ
צִדְקָנוּ: הוא רבינו

נֶצַח יִזְכֶּה לְהַפְּיֵן אֹרֹו, וְעַד מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ יֵאִיר נֵרוֹ, וְהַמְּשִׁיחַ
בְּדַעְתּוֹ יִלְחָוּם, הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוּן הַיּוֹם: הוא רבינו

סֶפֶר מַעֲשִׂיֹת שֶׁל שְׁנַיִם קִדְמוֹנִיּוֹת, נְפוּלִים מְשַׁבְּעִים פָּנִים
לְחַחִיוֹת, לְהַשִּׁיב בַּת-מֶלֶךְ מִדְּחִיוֹת, אֲשֶׁר נִפְלְאָה בֵּין תִּילּוֹת לֹא
מִזְבוֹת: הוא רבינו

עֲשֶׂרָה מֵינֵי נְגִינָה, הָאֲמֹרוֹת עִם הַתְּחִנָּה, יִתְקַנּוּ תִקְוֵן הַכְּלָלִי,
וַיַּעֲלוּ שְׁעִשׂוּעִים אֲשֶׁר מִיָּמֹת עוֹלָם לֹא עָלוּ: הוא רבינו

פְּלָאוֹת אֵלֶּה הֵן קְצוֹת דְּרָבּוֹ, מִי יִבִּין גְּדֵלוֹ מִי יִשִּׁיג עֲרָבּוֹ, בְּכֹל
רָגַע וְרָגַע אֲשֶׁר נִחְשָׁבוּ, אֲשֶׁרֵינוּ שׁוֹכְנֵינוּ עַד כַּה: הוא רבינו

צִיוּנוֹ הַקְּדוּשׁ קִדְשׁ קִדְשִׁים, בְּכֹל עַת וְרָגַע מִחֲדָשׁ חֲדָשִׁים,
הַבְּטִיחַ אֲשֶׁר עַל צִיוּנוֹ בַּתְּפִלָּה נִגְשִׁים, יוֹצֵאִים מִשְׁאוֹל אֶת
אִם עָבְרוּ עֲזוֹנוֹת קִשְׁיֹם: הוא רבינו

קִדְשָׁתוֹ אֲשֶׁר זָכָה מֵרַב פְּרִישׁוֹתוֹ, עַל-יְדֵי גְדֵל הַתְּחִזְקוֹתוֹ
וְרַבּוּי תְּפִלָּתוֹ, אֵינֶן לְבוֹא עַד תְּכוּנָתוֹ, וְדוּמִיָּה תְּחִלָּתוֹ: הוא רבינו

* נוסח אחר: מה נשיב לה, כל תגמולוהי עלינו, מי יאמין לשמועתנו, כי ממנו לא
יהיה חדשות עד משיח צדקנו

רֹאשׁ כֹּל שָׁנָה וְשָׁנָה, צִוְּה לְהִתְקַבֵּץ עַל צִיּוּנוֹ אֲמֵנָה, לְהִתְפַּלֵּל
 עִמּוֹ יַחַד בְּרִנָּה, וְלַצַּעֲק עַל נְפִילַת הַמַּלְכוּת בְּכוּנָה: הוא רבינו
 שׁוֹמְרִים זֹאת תִּלְמִידוֹ, מְדֵי שָׁנָה בְּשָׁנָה לְהִתְרַאוֹת לְפָנָיו,
 שׁוֹכְרִים עַל זֶה מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת, כִּי זֶה תְּקוּנָם הַמֵּיחָד לְפָנָיו
 יוֹדֵעַ תְּעֲלוּמוֹת: הוא רבינו

תּוֹרַת הַשֵּׁם אֲשֶׁר הִשִּׁיג מֶרֶב גְּדֻלָּתוֹ, מֶרֶב עֲנוּתוֹתָיו וּמְגֻדְלוֹ
 קִדְשׁוֹ, הוֹדִיעַ לְדָרֵי מַעְלָה 'אֵיחָ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ', וְלְדָרֵי מַטָּה
 'מֵלֵא כֹל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ': הוא רבינו

יַעֲצֵנוּ עַל כֹּל זֶה רְבִינוּ, לְשִׂמְחָה כֹּל יְמֵינוּ, וּבִפְרָט בְּשַׁבַּת
 קִדְשֵׁנוּ, וְלַעֲשׂוֹת רְקוּדִים עַל שְׂמֵחַת יְהוּדוֹתֵנוּ: הוא רבינו

צִדְקָה לְתַן עַל בְּנֵי אֲמוּנָתֵנוּ, לַעֲשׂוֹת אוֹיֵר הִנָּח וְהַיָּד בְּכֹל
 גְּבוּלוֹתֵינוּ, לְדַבֵּר דְּבוּרֵי אֲמוּנָה עִם כֹּל יוֹדְעֵנוּ, וְלְהִאֲמִין
 בְּהַשְׁגַּחַת פְּרִטִית בּוֹרְאָנוּ: הוא רבינו

חֲדָשׁ בְּכֹל עֵת רְצוּנֵנוּ, בְּלֵי לְהִתְבַּלְבֵּל מִמָּה שְׁעוֹכֵר עֲלֵינוּ,
 לְשִׂמְעַ בְּקוֹל הַשֵּׁם הַיּוֹם, וְלְהִתְבוֹדֵד לְפָנָיו יוֹם יוֹם: הוא רבינו

קִדְשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ, בְּהַדְרִיכֵנוּ עַל אֲדָמָתֵנוּ,
 וּבִזְוָה נִזְכָּה לְאַרְיֵכַת אִפְּיָנוּ, וְלִנְצִיחַ כֹּל מְלַחְמוֹתֵינוּ: הוא רבינו

חֲזִק וּנְתַחֲזֵק בְּנִקְדוּת טוֹבוֹתֵינוּ, וְנִדְּוֶן אוֹתָנוּ לְכַף זְכוּת וְאֵת
 חֲבָרֵינוּ, חֲכָמוֹת וּלְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִים נִרְחַק מִדַּעְתָּנוּ, וְנַחֲיָה חַיֵּי
 עוֹלָם בְּקִדְשַׁת רְבִינוּ: הוא רבינו

כרטיס בוודד שוהציל

ידע, שְׁכַל מַה שֶׁהַנְּחֻשָׁק גְּדוֹל בְּיוֹתֵר, מְזַמְּיֵנִים לוֹ מְנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת בְּיוֹתֵר, כְּדֵי שִׁתְּגַבֵּר הַחֹשֶׁק בְּיוֹתֵר כִּי הַחֹשֶׁק הוּא כְּפִי הַמְּנִיעָה. וְעַל-כֵּן רְאוּי לְאָדָם לְהִבְיֵן, כְּשֵׁיִשׁ לוֹ מְנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד מְאֹד לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק, וְעוֹמְדִים וּמִשְׁתַּטְּחִים לְפָנָיו מְאֹד מְכַל הַצְּדִיקִים לְמַנְעוֹ, מִזֶּה בְּעֶצְמוֹ יָדַע וַיִּבִּין עֲצוֹם מַעֲלוֹת הַנְּחֻשָׁק, שֶׁמִּתְחַמֵּת זֶה הַמְּנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת כָּל כֶּה, כִּי עַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדוּשָׁה יֵשׁ מְנִיעוֹת רְבוּת וּבְכִרְט בְּשִׂרְיָה לְנִסְע לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שֶׁבְּזֶה תְּלוּי הַכֹּל, אֲזַי בְּוֹדָאֵי מִתְּגַבְּרִים הַמְּנִיעוֹת בְּיוֹתֵר, אָבֵל יֵשׁ בְּחִינַת נִקְדַּת הָאֵמֶת בֵּין הַצְּדִיקִים, שֶׁכְּשִׁרְיָה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו שֶׁבְּזֶה תְּלוּי הַכֹּל, אֲזַי מִתְּפַשְׁטִים וּמִשְׁתַּטְּחִים הַמְּנִיעוֹת מְאֹד מְאֹד מְכַל הַצְּדִיקִים, וּמִזֶּה בְּעֶצְמוֹ יְכוּל לְהִבִּין מַעֲלַת הַנְּחֻשָׁק כִּנְל. וְעַל-כֵּן צְרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר, שִׁיְהִיָּה לוֹ רְצוֹן וְחֹשֶׁק חֻזַק מְאֹד כְּפִי מַעֲלוֹת הַנְּחֻשָׁק הַזֶּה וְעַל-יָדֵי זֶה יִזְכֶּה לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת וּלְהַגִּיעַ אֵלָיו. כִּי זֶה כָּלֵל שְׂאִין שׁוּם מְנִיעָה בְּעוֹלָם שְׁלֵא יוּכַל הָאָדָם לְשַׁבְּרָהּ, רַק צְרִיךְ שִׁיְהִיָּה הַחֹשֶׁק וְהַרְצוֹן חֻזַק מְאֹד כְּפִי מַעֲלַת הַנְּחֻשָׁק וּכְנֻזָּר לְעִיל. (ליקוטי עֲצוֹת. מְנִיעוֹת אוֹת ב)

את הדבר. מניעות אישיות ומניעות כלליות.

מסך הברזל הקומוניסטי היווה את השנים הכי קשות בדור האחרון, כששכינה הקדושה מוטלת בבזיון בחצרה של אשה קומוניסטית מרושעת.

אומן ראש השנה תשפ"ד

דומה כי אין מקום בעולם שכה סובבות המניעות לפקוד אותו כמו את ציון רבינו הקדוש, חסידים בכל הדורות ייחלו כל כך להגיע ולהשתטח על ציונו של רבינו הקדוש, אך לאורך ציר השנים כמעט תמיד סבבו מניעות רבות

האוקראינים אחזו באומן כקלף מיקוח כשהם מקווים להשיג בכך נשק מתוצרת ישראלית.

ומאידך...

כעת כל יהודי יודע היטב את האמת, מי שומר על העם היהודי בכל מקום.

אך בערב ראש השנה היה יהודים שלצערנו שכחו מזה וגם הם דאגו להערים קשיים רבים.

לאחר פעילותם ועבודתם הקשה של עסקני איחוד ברסלב ועם הרבה מאוד סייעתא דישימיא הדרך נסללה גם השנה, וכל יהודי יכול היה לקנות כרטיס לאחד ממדינות הגבול עם אוקראינה, לעלות על רכב, לחצות את הגבולות ולהמשיך אל המעיין לראש השנה לאומן.

אך יחד עם זאת, היה נדרש להזכיר כי בסופה של הדרך המייגעת והיקרה נמצא קודש הקודשים.

קמפיין ממוקד התפרסם בריכוזי אנ"ש, כך גם ברובע היהודי באומן, שביקש בשפה יפה וברורה להשרות בציון אווירת קדושה ולא להוציא את שם את מכשיר הסמארטפון.

גם קופסאות של טישו פוזרו בהיכלי הציון לרווחתם של רבבות העולים, כשבשני צידי הקופסה התנוסס לו הכיתוב "אומרים לא לסמארטפון בציון!"

בנוסף לזה התנדבו רבים לחלק

באותם השנים על מנת להגיע לציון נזקקו לדרכון רשמי או מזוייף של הדוד סם מאמריקה, ויזה מאמא רוסיה, לדחוף שלמונים ירוקים לכל שוטר אוקראיני (אז קראו להם רק "רוסים"...), להתפלל להרבה רחמי שמיים, לאגור כוחות נפש, ובסופו של דבר מי ייתן ונזכה לומר תיקון הכללי חטוף על הציון, ושהגויה לא תשים לב חלילה.

ועל ראש השנה... מאן דכר שמייה.

אבל לאחר כיסופים רבים תפילות זעקות ודמעות, מסך הברזל הקומוניסטי קרס, והדרך לאומן נסללה לכל.

על הציון הוקם ונבנה מבנה ענק רב מימדים.

מנמל התעופה בלוד יצאו טיסות יומיות לקייב ואודסה, ולראש השנה נערכה רכבת אווירית שהביאה עשרות אלפים ורבבות, לעיתים אפילו לויניצה הסמוכה לאומן.

כל הרוצה לבוא, יבוא ויטול.

המניעות נעלמו, אלא שאיתם גם הכיסופים האיתנים.

ואז נשלחה משימ'ה'קורונה' ואחריה 'מלחמת רוסיה ואוקראינה', ויחד איתם חזרו המניעות חזר הכיסופים התפילות והזעקות.

על ראש השנה תשפ"ד נראה היה כי כל הצדדים עושים הכל רק כדי להפריע, רק כדי להוסיף כיסופים.

כרטיסים שמזכירים דבר זה זה כה ברור ופשוט - "מי שמכבד את רבינו לא מוציא סמארטפון".

מקום רבינו הוא קודש הקודשים.

די לקרוא תיאורים חדשים גם ישנים, איך הגיעו חסידי ברסלב אל ציון רבינו הקדוש בעבר כדי להיזכר ולהבין כי אם הגעת עד לכאן "שֶׁל נְעֻלְיָה מֵעַל רִגְלֶיהָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קֹדֶשׁ הוּא".

להיזכר למשל איך הגיע רבי שמואל שפירא זצ"ל לציון, שבכדי לקבל דרכון אמריקאי המסע שלו התחיל בכמה חודשי מגורים בניו יורק עדי הגיע לחבוק את רצפת הציון הקדוש, כשהוא משתנק שוב ושוב במילים "לְקֹדְשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה".

וחזקה על תעמולה שאינה חוזרת ריקם.

רבים הם שקבלו על עצמם לעשות זאת והשאירו את המכשיר בדירה או לפחות לא הוציאו אותו מהכיס.

אך מסתבר שהיה גם כאלו שזה הביא עבורם תוצאות טובות בהרבה.

...

...

טוב, אך מיום ליום נראה היה שהציבור החל להפנים, ואט אט נראו בציון פחות ופחות מכשירים לא כשרים, ומלבד בודדים ממש היה נראה שהציבור הולך ומתפכח ומפנים את גודל יקרת וקדושת הציון.

באחד המקרים בערב ראש השנה ציפתה לו הפתעה.

כה הוא מספר:

באחד הימים נכנסתי להיכל התורה שברחוב פושקינה - המלא מפה לפה בלומדים, עברתי וחילקתי כרטיסים, בין ההוגים ראיתי יהודי שהיה מוכר לי ונתתי גם לו את הכרטיס, על ידו ישב בחור שהיה נראה כי הוא לא גדל בבית חרדי.

אחד מהאנשים שנטל על עצמו את המלאכה הוא הבחור ישראל עסיס (שם בדוי) שהתנדב להזכיר ולעורר אנשים על העניין.

והוא מספר שאמנם בימים הראשונים המצב בציון היה פחות

הגעתי למצב של התמכרות מוחלטת "כולתי לשבת שמונה שעות ביום על המסך הקטן, על שטויות במקרה הפחות טוב, ועל פריצות רח"ל במקרה הרע ממש"

התמכרתי למכשיר שהיה עבורי כמו סם. סם. סם המוות ממש. ללא יום וללא לילה.

אך לא מזמן - הוא ממשיך לגולל - אזרתי אומץ, וביום אחד הוצאתי את המכשיר מכיסי וניפצתי אותו לחתיכות...

שמחתי מאוד לשמוע מזה, מספר לנו ישראל. אך אז הוא סיפר לי כי לאחר תקופה הוא קנה מכשיר חדש... אבל כיום הוא משתמש בו אחרת, ורק לדברים נצרכים, ממש רק לדברים קטנים כמו קניות ושיחות. לדבריו הוא אפי' לא לוקח איתו את המכשיר מהדירה.

שתבינו, במקום בו הוא נמצא, לכולם יש מכשיר כזה, למשפחה, לחברים. לכולם.

נשכתי שפתיים ולא ידעתי מה לומר לו...

בעיניו, כיום הוא בסדר גמור, המכשיר אפילו נשאר כעת בדירה.

ממשיך ישראל לספר - נשארתי ללמוד עוד שעה בהיכל התורה, אחרי זמן יצאתי משם.

ובאותם רגעים שאני יצאתי, גם ינון יצא מהמקום.

יצאנו ביחד והתחלנו לשוחח,

משום מה גמרתי אומר ונתתי לו גם כרטיס כזה, למרות שמלכתחילה היה נראה לי כי הכרטיס יתגלגל על הרצפה בשניה הבאה.

להפתעתי הוא קרא לי, הוא רצה לשוחח, היה לו משהו חשוב לומר לי.

התיישבתי לצידו והוא מתחיל לגולל לפני, קוראים לי ינון גפן (ג"כ שם בדוי) גדלתי בבית דתי לאומי.

לפני כמה שנים, עוד בעודי נער צעיר לימים, קנו לי הורי מכשיר "חכם" - סמארטפון, דבר כזה במקומותינו ניתן לכל נער ונערה ונחשב רגיל לחלוטין.

אך ההורים שלי לא חלמו לאן אני עלול להגיע.

מראה לכל כי ישנה דרך אפשרית בהחלט לכל כי מי שרוצה וכוסף להתנתק ולהתרומם - שידע כי הדבר אפשרי!

שיחת חברים אמיתית. דיבורים בעבודת השם. והדברים היוצאים מן הלב נכנסו ללב.

אלא שאז לפתע קרה שם דבר מעניין -

"אני רוצה לשבור את המכשיר שלי עכשיו!" - הוא אומר לי.

"אני אפילו לא רוצה לגעת

בו, עשה עימי חסד, לך אתה לתיק שלי שנמצא בדירה פלונית, קח את המכשיר ותשבור אותו לרסיסים" - הוא אומר.

ו"מצוה גוררת מצוה" פרסום המעשה גרר אחריו גל התנתקות מהמכשירים, רק בשבועות האחרונים שמענו כי כמה מהעולים לציון הקדוש החליטו ליטול את מכשיריהם ולהשליכם ללהבות, כאשר מתחילים גם הם במסע אל הקודש פנימה.

לא האמנתי למשמע אוזני, אבל לא חיכיתי לרגע הבא, שמה כבר יתחרט, רצתי לדירה שהוא ציין, זיהיתי את התיק המדובר, נטלתי את המכשיר, יצאתי החוצה ומיד שברנו אותו עם אבן גדולה.

...

לסיום.

הקשר עם ינון גפן המשיך הלאה, כשמדי שבוע אנחנו מקפידים ללמוד בחברותא בטלפון ולהיפגש מעת לעת.

היו שם עוד כמה יהודים יקרים ומיד עשינו ריקוד לכבוד המצווה הגדולה.

...

כאן לא נגמר הסיפור בכלל.

ממש ניכר בו השינוי שהדבר הזה הביא בו, וכפי שהוא מעיד על עצמו, על מה שזה הפך בו מקצה לקצה, ביראת שמייים, בתורה ובתפילה.

נטלנו את המכשיר המנותץ ונתנו אותו לאחד מן האברכים הצדיקים שהחליט לעשות מעשה:

פְּרוֹסוּמֵי נִיטָא

כך, מכרטיסים שנועדו לשמור על קדושת הציון, זכינו וכעת יהודי שומר על קדושתו למרות כל הניסיונות ומתעלה בעבודת השם ■

אותו אברך נטל את המכשיר המנותץ, ושם בשער הציון הוא נעמד והעלה אותו על נס, כשהוא

בעזרת השם יתברך

אחרי כל הטלטולים

אתה לא רוצה לאבד את הכל!

אומרים לא לסמארטפון בציון

#180 | אומרים לא לסמארטפון בציון | נטו וטו אומרים

Eagle Group

בעזרת השם יתברך

אפילו אם קשה לך

לרבינו לא מסרבים!

לקראת שבת חנוכה

יצא לאור מגזין

יהנח והדו' #4

יהיה ניתן לקבלו אצל
בבאי בית הכנסת

אם לא הינע אליכם
לבית הכנסת,

ניתן להשאיר הודעה
בקו יהנח והדו'

073.351.88.45

שלוחה 5.

אומרים לא לסמארטפון בציון